

Vestitorul

numelui lui Iehova

“Străjerule, cât mai este din noapte?”

Isaia 21:11

Anul IV — Noembrie 1935. — No. 11

Conținutul:

Mulțimea mare de oameni 169

Mulțimea mare de oameni 171

Prizonieri 178

Apare odată pe lună

Editori:

SOCIETATEA DE BIBLIE
ȘI TRACTATE M. D. I.

Soc. Anonimă de Editură

Str. Crișana No. 33, București 2

Voi
imi
sunteți
martori-
zice Iehova-
că eu sunt
Dumnezeu.

Isaia 43:12

© WTB ETS

VESTITORUL NUMELUI LUI IEHOVA

Revistă editată de

SOCIETATEA DE BIBLIE ȘI TRACTATE M. D. I.

SOC. ANONIMĂ

Str. Crișana No. 33

București 2

(Traducerea acestei reviste, apare în mai multe limbi).

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova, și mare va fi pacea fiilor tăi”. — Isaia 54:13 (Versiune engleză).

Sfânta Scriptură învață clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, că el este din vecinicie în vecinicie, că el este Creatorul cerului și al pământului și Dătătorul de viață al creaturilor sale. Că Logosul a fost începutul creației sale și agentul activ al său la crearea tuturor lucrurilor; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe pământ, și că el este principalul agent executor al lui Iehova.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om; că el a creat pe om perfect și pentru a trăi pe pământ unde l-a pus. Că omul a călcat cu voința legea lui Dumnezeu și astfel a căzut sub sentința de moarte; că din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii s-au născut ca păcătoși și n-au niciun drept la viață.

CĂ ISUS a devenit om pentru a putea deveni Răscumpărătorul omului; că a suferit moartea pentru a procura prețul de răscumpărare pentru om; că Isus a înviat ca creatură divină din morți, s'a înălțat la cer și că Dumnezeu l-a ridicat mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

CĂ ORGANIZAȚIUNEA LUI IEHOVA se numește Sion și că Isus Cristos este funcționarul principal și Regele căruia îi aparține dreptul de a domni peste lume; că urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui Iehova; că ei sunt martorii săi și că au datoria și privilegiul să deie mărturie despre supremația lui Iehova și să proclame hotărârile sale așa cum sunt exprimate în Biblie; și că ei trebuie să ducă fructele împărăției tuturor aceluia care voesc să-i asculte.

CĂ LUMEA s'a sfârșit; că Domnul Isus Cristos, pe care l-a așezat Iehova pe tronul său, a expulzat pe Satan din cer și fundează acum împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

CĂ REMEDIUL și binecuvântările de cari vor profita popoarele pământului nu vor putea veni decât prin împărăția lui Iehova pe care Christos a început să o stabilească. Că fapta mare următoare a Domnului va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe pământ; că toți cei cari în împărăție se vor supune legilor sale vor fi rătăcitori și vor trăi vecinic pe pământ.

Misiunea sa

ACEASTĂ REVISTĂ este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe Iehova Dumnezeu și hotărârile sale, așa cum sunt revelate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice cari sunt folositoare cu deosebire marturilor lui Iehova. Ea pregătește pentru ceilalți săi un studiu sistematic al Bibliei și oferă și altă literatură pentru încurajarea acestor studii. Ea publică

între altele articole potrivite pentru instruirea publicului prin radio.

Ea se ține strict de Biblie ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și independentă de toate partidele, de toate sectele, de toate instituțiile în general. Ea este fără rezervă în serviciul lui Iehova Dumnezeu, în serviciul împărăției sale a cărei Rege este Cristos. Ea n'are un punct de vedere dogmatic, dimpotrivă; cititorul este invitat să supună conținutul ei la un examen serios la lumina Sfintei Scripturi. Ea nu se amestecă în nici o controversă și coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Adrese pentru comandă:

România: Str. Crișana 33, București 2

Cehoslovacia: Tylova ul. 16. Praha-Smichov

Iugoslavia: Visegradska ul. 15, Belgrad

Franța: 129, Faubourg Poissonnière, Paris IX

Belgia: 66, rue de l'Intendant, Bruxelles

Statele-Unite: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Canada: 38-40 Irwin Ave., Toronto, 5, Ont.

Australia: 7 Beresford Rd., Strathfield, N. S. W.

Vă rugăm să vă adresați totdeauna la Societate.

Prețul abonamentului anual

România: Lei 120.—

Pentru străinătate Lei 150.—

Cehoslovacia: Coroane 24.—

Franța: Franci francezi 20.—

Belgia: Franci belgieni 24.50

Statele-Unite: Dol. 1.50

A P E L

Pentru lucrătorii pioneri permanenți este nevoie de îmbrăcăminte călduroasă pentru iarnă. Ei trebuie să înainteze cu adevărul în timpul frigului și prin multe atacuri ale dușmanului, ea să-și poată duce la îndeplinire lucrul incredințat. De acum înainte sunt rugați frații cari sunt pantofari, croitori, blănari, cei ce pregătesc lingerie, albituri de pat și păluri de lână, precum și toți aceia cari au posibilitatea de-a da ceva fel de îmbrăcăminte, să le trimită la Societate. Pot să fie și puțin uzate, numai să fie bune. În multe locuri se pot vedea covoare călduroase atârinate de pereți ca podoahe, pe când lucrătorii pioneri n'au cu ce să se acopere. Dacă dorim seceriș frumos și bogat, atunci prima dată trebuie să semănăm, deoarece fiecare ce seamănă aceea va seceră. Galateni 6:7-10. Cu puteri unite să facem tot lucrul bun, pe care-l putem numai face spre lauda lui Dumnezeu.

Societatea de Biblie.

MULȚIMEA MARE DE OAMENI

„După aceea am privit, și iată o mulțime mare de oameni, pe care nimenca n'ar fi putut-o număra, din toate sc-mînșile, și neamurile, și popoarele și limbile, stătea înaintea tronului și înaintea Mielului în haine albe și cu ramuri de finic în mâinile lor... Cine sunt aceștia... și de unde au venit?” — Apocalips 7:9, 13.

PARTEA I-a

⁴² Dacă oamenii află ceva ce este spre marea lor folos, de abia se pot opri de a nu-și arăta bucuria. Nici o veste bună n'ar putea face pe om mai fericit ca vestea că s'au luat măsuri pentru scăparea sau mântuirea lui. Lucrul acesta este arătat prin starea sufletească a mulțimii mari de oameni care stau înaintea tronului cu ramuri de finic în mână și și prin lucrurile pe cari le văd în limp ce stau acolo. Ioan a scris cu privire la aceasta: „Și strigau cu glas tare, și ziceau: Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!” — Apocalips 7:10.

⁴³ Mulțimea mare de oameni strigă cu mare bucurie înlocmai ca mulțimea mare de oameni în timpul punerii pietrei unghiulare a lui Dumnezeu în mic când a intrat Isus în Ierusalim. Când oamenii binevoitori de pe pământ află că Regele dreptății a sosit și că Dumnezeu s'a îngrijit de mântuirea lor prin sângele lui Christos Isus și prin împărăția sa și că nu există niciun alt mijloc pentru mântuire, proclamă lauda lui Iehova, autorul mântuirii, și se consacrează serviciului său. Oamenii de bine de pe pământ, care aud astăzi adevărul, nu rămân muți ci se unesc cu martorii lui Iehova, cu rămășița, în vestirea cu energie a mesajului împărăției. Ei au primit vestea bună pe care au auzit-o din gura martorilor lui Iehova; acești martori la porunca Domnului, a Regelui lor, au adus vestea bună clasei „oilor” și i-au avertizat: „Cine aude, să zică: Vino!” (Apocalips 22:17) La această invitație clasa oilor sau Ionadab zice celorlalți: „Venii și învățați să cunoașteți singura cale a mântuirii!” Aceasta este arătat și prin cuvintele din Apocalips 7:10 unde mulțimea mare de oameni zice altora: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!”

⁴⁴ Când Isus în anul 33 după Christos a intrat călare în Ierusalim, atunci mulțimea mare de oameni a strigat următoarele cuvinte scrise dinainte ale Psalmului sau ale cântării: „Mântuiește, Doamne, te rugăm! Dă izbândă, Doamne, te rugăm!” (Psalm 118:25) Ei au strigat: „Osana Fiul lui David!” Cuvântul ebraic „hosanna” înseamnă „mântuiește, te rugăm”, și acesta este limbajul din Psalmul 118:25. În mod asemănător, când Christos Isus, piatra unghiulară principală a organizației lui Iehova, este pusă în împlinirea în mare sau completă în Sion, urmasii săi credincioși încep să strige: „Deschideți-mi porțile neprihănirii [alte traduceri: dreptății], ca să intru și să laud pe Domnul. Iată poarta Domnului: pe ea intră cei neprihăniți [alte trad.: dreptii. Te laud, pentru că m'ai ascultat, pentru că m'ai mântuit. Piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii. Domnul a făcut lucrul acesta: și este o minunăție înaintea ochilor noștri. Aceasta este ziua, pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm și să ne veselim în ea! Mântuiește, Doamne, te rugăm! Dă izbândă, Doamne, te rugăm! Binecuvântat să fie cel ce vine în numele Domnului! Vă binecuvântăm din casa Domnului”. (Psalm 118 vers. 19—26) De atunci încolo oamenii binevoitori, ca: a oilor, Ionadabii, care sunt acum pe pământ și au auzit strigarea plină de bucurie a martorilor lui Iehova, au

primit această veste binecuvântată și au strigat-o și ei mai departe pentruca și alții să o audă.

⁴⁵ „Mântuirea” consistă în justificarea numelui lui Iehova și a Cuvântului său și aduce mântuire acelor care-și păzesc neprihănirea față de el și preamăresc numele său sfânt. Nu există niciun alt mijloc de mântuire, și de aceea mântuire au parte aceia care primesc din inimă mijlocul lui Iehova spre mântuirea lor. (Faptele Apostolilor 4:11, 12) Diavolul înșală pe oameni și-i întoarce dela Dumnezeu și pune pe planul întâiu pe instrumentele sale care susțin că poporul va avea parte de mântuire prin ei. O pildă izbitoare despre aceasta este înălțarea unui anumit Hitler în Germania. El dă porunca că fiecare trebuie să salute cu „Heil Hitler!”, ceea ce în limba română înseamnă „Mântuire prin Hitler” sau „Hitler este aducătorul de mântuire”. Toți însă, care au credință în Dumnezeu, știu că nici Hitler, nici Mussolini, nici planul NRA (NRA = National Recovery Act, adică legea pentru restabilirea națională) și nici o altă creatură nu poate aduce mântuire oamenilor. Cei ce au credință în Dumnezeu și Christos Isus și au luat atitudine în favoarea lui Dumnezeu și a împărăției sale, recunosc, mărturisesc și salută tare prin modul lor de a luera pe Iehova ca pe Mântuitorul lor, și că mântuirea lui este adusă prin Christos Isus. Aceștia sunt reprezentanții în darea de seamă a Apocalipsului zicând: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru [Iehova], care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului [Christos Isus]”. Toți aceștia strigă deci: „Mântuire prin Iehova și Christos!” Ei nu strigă „Mântuire prin Hitler” sau printr'o altă creatură; ei nici n'ar putea să fie credincioși lui Iehova Dumnezeu dacă ar striga vreunei creaturi „mântuire”, deoarece nici o creatură n'are vre-o putere de mântuire. Oamenii binevoitori recunosc și mărturisesc acum cu bucurie pe Iehova ca Regele veșnic și Cel Prea Înalt, și că Iehova și Christos Isus, Regele său uns, formează împreună „inaltele stăpâniri”, căror stăpâniri trebuie să le fie supuse toate persoanele care voiesc să primească viață. Oamenii binevoitori aud și cred că împărăția lui Dumnezeu sub dominația lui Christos a sosit și că Iehova guvernează, și strigă deapă cum este scris: „Domnul împărățește: să se veselască pământul, și să se bucure ostroavele cele multe!” (Psalm 97:1) Aceasta corespunde strigării mulțimii mari de oameni din 33 după Christos; și acum strigă mulțimea mare din prezent: „Mântuirea a sosit; mântuiește acum te rugăm, trimite bună stare, prosperitate, te rugăm!” — Aceștia atribue lucrul mântuirii sau justificării lui Dumnezeu marelui său Justificator Christos Isus, Mielul lui Dumnezeu, care șade pe tronul pe care l-a pregătit Dumnezeu pentru el, și ei recunosc că mântuirea lor vine dela Iehova prin Christos Isus și nu dintr'un alt loc sau izvor. Faptele care au avut loc în cursul celor cinci ani din urmă dovedesc definitiv că gloata mare se compune din creaturi omenești care aud vestea despre împărăția lui Dumnezeu sub Christos, o primesc și se bucură de ea. Ramurile de finic în mâinile lor zic de fapt: „Noi salutăm pe Regele și Mântuitorul nostru, noi îi suntem supuși și devotați. Mântuirea noastră vine delr el, dela În-

păratul veșniciei Iehova și prin Christos Isus, Stăpânitorul său uns al lumii". — El nu aparține înaintea tuturor că ei sunt pe partea Domnului.

Adunarea templului

⁴⁶ În acest loc al dării de seacă din Apocalips șapte despre vedenia pe care a avut-o Ioan, apare o adunare compusă din unii ca aceia care sunt consacrați pe deplin lui Iehova. Să se observe cine sunt prezenți în această adunare: „Și toți îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie, împrejurul bătrânilor și împrejurul celor patru făpturi vii. Și s'au aruncat cu fețele la pământ în fața scaunului de domnie, și s'au închinat lui Dumnezeu". (Apocalips 7:11) Christos Isus Mielul lui Dumnezeu șade pe tronul său al mării. El a ocupat această poziție înaltă prin înputernicirea lui Iehova în anul 1914; adunarea în templu a avut însă loc trei ani și jumătate mai târziu când a venit la judecată. În jurul tronului stau toți îngerii sfinți, după cum arată tabloul din Apocalips. Aceasta trebuie să se referească la același timp pe care l-a descris Iuda: „Și pentru ei a prorocit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, când a zis: Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor, și să încredințeze pe toți cei nelegiuți, de toate faptele nelegiuite, pe cari le-au făcut în chip nelegiuit, și de toate cuvintele de ocară, pe cari le-au rostit împotriva Lui, acești păcătoși nelegiuți". (Iuda 11, 15). Aceasta marchează timpul arătării Domnului Isus în templu pentru judecată. Moise a profetizat despre același lucru când a zis: „Domnul a venit... din mijlocul zecilor de mii de sfinți falte trad.: cu zecile de mii de sfinți ai săi". (Deuteronomiul, 33:2) Acești îngeri sfinți au fost adunați pentru serviciul lui Iehova și al lui Christos Isus, și tabloul din Apocalips arată că aceasta s'a făcut în timpul venirii Domnului Isus în templu, ceea ce este dovedit mai de parte prin cuvintele următoare ale lui Isus: „Când va veni Fiul omului în slava sa, cu toți sfinții îngeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei sale". (Matei 25:31). Acesta este scaunul de judecată al lui Iehova și pe el șade Christos Isus ca președinte al justiției pentru a rosti judecări. Descriind apostolul Pavel același lucru, zice: „Va fi apropiat de... adunarea în sărbătoare... și de Dumnezeu Judecătorul tuturor, și de Isus". (Evrei 12:22-24) Judecata în templu începe cu însăși casa lui Dumnezeu: (1 Petru 4:17; Maleahi 3:3) Prin aceste texte ale Scripturii timpul este fixat definitiv, și aceasta dovedește peste orice îndoaie că mulțimea mare de oameni din Apocalips 7:9 se arată numai după venirea lui Christos Isus la templu; aceasta n'ar fi fost cu puțină înainte de 1918 și s'a întâmplat de fapt numai mai târziu și după vărsarea spiritului sfânt peste întreaga clasă servului lui Dumnezeu. — Faptele Apostolilor 2:17, 18.

⁴⁷ Să se observe că Apocalips 7:9 descriind mulțimea mare de oameni declară: „Stăte înaintea tronului și înaintea Mielului", în timp ce descrierea dată în Apocalips 7:11 a adunării celei templului zice: „Toți îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie". După cum este arătat în Apocalips 1:1, adunarea templului cuprinde pe îngerii sfinți, pe bătrâni și pe cele patru făpturi vii: „Imprejurul scaunului de domnie stăteau douăzeci și patru de scaune de domnie; și pe aceste scaune de domnie stăteau douăzeci și patru de bătrâni, îmbrăcați în haine albe; și pe capete aveau cununi de aur". — Apocalips 4:1.

⁴⁸ Acești „douăzeci și patru de bătrâni" cuprind pe toți servitorii capabili ai legământului celui nou (2 Corinteni 3:6), și în acestia este cuprinsă și rămășița, adică clasa martorilor lui Iehova; deoarece ei au ajuns la maturitate în Christos și au devenit de fapt bătrâni. Nimeni nu poate aparține la această clasă de bătrâni atâta timp până când n'a crescut în Christos și la maturitate și până când n'a devenit astfel de fapt un bătrân. — Efeseni 4:11-13.

⁴⁹ Acest timp este fixat prin curățirea templului, și poporul lui Dumnezeu a recunoscut de curând prima dată

că aceasta s'a întâmplat în anul 1932. Acum Iehova le permite să înțeleagă însemnarea adevărată a mulțimii mari de oameni sau a gloatei mari, după unele traduceri de Biblie. Acești bătrâni sunt arătați stând cu Christos Isus, deoarece ei sunt frații săi. (Evrei 2:11) Acești bătrâni sunt prin urmare „trimeșii înputerniciți ai lui Christos". (2 Corinteni 5:20; Efeseni 6:20) Acest tablou arată așa dar pe cei 144.000 ca participanți la adunare, și această adunare n'a putut avea loc înainte de venirea Domnului la templu; prin urmare mulțimea mare de oameni numai după timpul acesta a putut veni în existență.

⁵⁰ Vedenia descoperă și organizațiunea universală a lui Iehova, un pătrat din ceeace privește proporțiunea și care se compune din patru făpturi vii, care toate sprijinesc pe Iehova și sunt cu totul potrivnice organizațiunii lui Satan, și aceasta este exprimat prin cuvintele: „Cele patru făpturi vii" (Apocalips 7:11); „pline cu ochi pe dinainte și pe dinapoi". (Apocalips 4:6) Iehova și Christos Isus sunt în mijlocul tronului și cele patru creaturi vii, reprezentând pe organizațiunea universală a lui Iehova, sunt împrejurul tronului. (Vezi „Lumină", volumul întâiu, pagina 57, în englezele) Organizațiunea lui Iehova, care se arată rămășiței, este unul dintre cele „două semne mari în cer" (Apocalips 12:1), și este tocmai contrarul celui alt semn mare, care reprezintă pe organizațiunea Diavolului. Aceste două semne mari apar pentru prima dată la nașterea împărăției, ele însă au fost văzute sau înțelese de poporul credincios al lui Iehova de pe pământ pentru prima oară cam în anul 1921; și acum după ce au trecut mai mult de zece ani de atunci înțelegem însemnarea biblică a mulțimii mari de oameni. Membri acestei mulțimi mari de oameni trebuie să primească mai întâiu câteva lămuriri, pentru a putea cunoaște pe cele două organizațiuni mari reprezentate prin semne, înainte de a se putea hotări pentru una sau pentru alta; și aceasta face sigur faptul că mulțimea mare de oameni n'a putut veni în existență înainte de arătarea Domnului în templu; numai după aceea primesc „celelalte oi" lămurire prin gura martorilor lui Iehova. Când această clasă a oilor este lămurită sau luminată, ia loc pe partea lui Iehova și a Regelui său și la invitarea mai marei lui Iehova se urcă în „car" adică în organizațiunea lui Iehova, și astfel merg ei împreună cu martorii lui Iehova. Lucrul acesta este adevărat mai departe prin tabloul profetic în care Iehova întinde mâna lui Ionadab și-i ajută să se urce în car și în care Ionadab însoțește pe Iehova în călătoria pentru justificarea numelui lui Iehova. În împlinirea acestui tablou Domnul Isus Christos în templu invită pe clasa Ionadab în organizațiunea sa și o conduce pe calea spre privilegiu justificării numelui lui Iehova.

⁵¹ Vedenia despre adunarea în templu arată toți îngerii și toți bătrânii și toate făpturile vii, adică întreaga organizațiunea lui Iehova, aducând laudă și închinăciune Domnului Dumnezeu. „Și s'au aruncat cu fețele la pământ în fața scaunului de domnie, și s'au închinat lui Dumnezeu". Aceasta este în armonie deplină cu declarațiunea din Apocalips patru, unde se spune că cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni „cădeau înaintea Celui ce șede pe scaunul de domnie, și se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor". (Apocalips 4:8-10) Ei fac aceasta fără să fie seamă de nici o împotrivire, și nici nu întreabă pe nici o creatură sau vreoa parte a organizațiunii lui Satan cum trebuie să se închine lui Dumnezeu și când să facă aceasta, ei toți membrii organizațiunii lui Iehova se închină lui Dumnezeu și-i slujesc în conformitate cu poruncile sale. În chipul acesta se poate vedea iarăși din nou că s'ar lucra cu totul împotriva voinței lui Dumnezeu dacă s'ar cere de la vreun funcționar de al organizațiunii lumești o licență sau o permisiune pentru a putea predica evanghelia. Toți credincioșii acestia ai lui Iehova au decăș chestiunea cui voiesc să se închine și pe cine voiesc să slujescă odată și pentru totdeauna, și de aceea se închină lui Dumnezeu în spirit și în adevăr. Acești martori ai lui Iehova aduc acum oamenilor de bine mărturia sau „rodul împărăției", și acestia din urmă recu-

nosc privilegiul lor de a se pune pe partea lui Iehova și de a-l preamări și sluji, și ei și fac lucrul acesta.

⁵² Dacă această concluziune este justă, și anume că mulțimea mare de oameni nu este o ceală spirituală sau cerească, ci este compusă din oameni binevoitori sau de bine care trăiesc acuma pe pământ, adică din clasa oilor sau din Ionadabi, (care clasă dela venirea Domnului la templu a primit o cunoștință oarecare a adevărului și s'a pus pe partea lui Iehova și a împărășiei sale), atunci pentruce sunt arătați în acest loc, după cum declară Apocalips 7:11, ingerii lui Dumnezeu și întreagă organizațiunea universală, închinându-se lui Iehova; și ce legătură are eventual această închinăciune cu mulțimea mare de oameni? Această întrebare importantă va fi examinată în numărul următor al revistei.

(Urmează)

Intrebări pentru studiu

Alin. 42—45. Asemănă evenimentele sau întâmplările raportate în Matei 21:8, 9 și strigătul de bucurie de acolo cu starea lucrurilor corespunzătoare din timpul

prezent în împlinirea lui Matei 21:9 și Apocalips 7:10. Din ce constă mântuirea amintită aci? Arată în această legătură cum a înșelat Diavolul poporul prin instrumentele sale și descrie pozițiunea ocupată de oamenii binevoitori care au fost recunoscuți acum ca mulțimea mare de oameni?

Alin. 46—50. Explică cu ajutorul textelor biblice corespunzătoare Apocalips 7:11. Ce legătură are aceasta cu faptul că mulțimea mare de oameni s'a arătat numai după un oarecare timp după venirea Domnului Isus în templu? Arată motivul pentruce a fost văzută și înțeleasă ea numai după aceea.

Alin. 51. Arată armonia dintre Apocalips 7:9 și 4:8—10, și însemnarea pe care o are pentru rămășiță și mulțimea mare de oameni declarățiunea că întreagă organizațiunea lui Dumnezeu se închină lui Iehova care trăiește din vecinicie în vecinicie.

Alin. 52. Ce altă întrebare importantă se naște aci pentru a fi examinată?

(W. T. din 1 August 1935)

MULȚIMEA MARE DE OAMENI

„Doamne, i-am răspuns eu, tu știi. Și el mi-a zis: Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele, și le-au albii în sângele Mielului”. — Apocalips 7:14.

PARTEA II-a

I EHOVA a ales un popor pentru numele său, și legea sa dată lui sună: „Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn. Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta”. (Deuteronomul 6:4, 5) „Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă”, declară Isus Christos. (Matei 22:37, 38) Dumnezeu nu se schimbă, și legea sa de asemenea este neschimbătoare. (Maleahi 3:6) Din aceasta trebuie să se tragă concluziunea definitivă că această lege sau regulă de acțiune privește pe fiecare creatură, căreia Iehova îi dă viață veșnică. Ar fi incompatibil de a avea pentru o clasă de creaturi o lege, iar pentru o altă clasă de creaturi deosebită de aceasta o altă lege, cu deosebire în ce privește datorința creaturii față de Creator. Dela Abel până la Ioan Botezătorul au fost călivi oameni, cari au primit aprobarea lui Iehova, și motivul aprobării acelor oameni a fost pentrucă și-au păzit neprihânirea față de el. Ei au făcut aceasta prin arătarea iubirii lor față de el, și iubirea lor față de el s'a arătat în ascultarea lor față de poruncile sale; și așa au dovedit ei credința lor absolută în Iehova Dumnezeu. Dela membrii casei regale, cărora Iehova le dă viață, se cere ca să corespundă aceleasi reguli sau măsuri, și ca prin faptele lor să dovedească iubirea și devotamentul lor față de Iehova. Desigur se cere aceeași iubire și devotament și dela membrii mulțimii mari de oameni sau gloatei mari. De sigur se cere aceeași măsură de credincioșie dela fiecare creatură vie. Nici mintea sănătoasă și nici Sfânta Scriptură nu permit concluziunea că o clasă de persoane ar putea arăta timp de mulți ani o măsură mică de credincioșie, iar cu puțin timp înainte de moartea ei să arate credincioșie mai mare, și că apoi va primi pentru aceasta binecuvântările vieții veșnice. Fiecare creatură trebuie să fie sau pentru Iehova sau pentru potrivnicul său. În acest lucru nu există o cale de mijloc.

² Mulți ani a fost emisă teoria următoare: mulțimea mare de oameni sau turma mare este destul de credincioasă și zeloasă pentru a se consacra în moarte, dar nu-i destul de credincioasă pentru sacrificiul din curte în serviciul lui Dumnezeu; ea este leală însă nu este ascultătoare pe deplin. Din frică și din lipsă de curaj ei nu-și

implinesc sacrificarea lor pe altar și sunt împovărați de grijile acestei vieți și sunt pătați mai mult sau mai puțin de ideile și căile lumii. („Studii în Scriptură”, volumul 4, pagina 578, în englezește) Concluziunea care este exprimată în citațiunea de mai sus nu poate fi justă. Cum ar putea fi cineva „molipsit de spiritul lumii”, adică de spiritul organizațiunii lui Satan, și în același timp să iubească pe Domnul Dumnezeu cu toată inima sa, cu tot sufletul său și cu toată puterea sa, așa cum cere Dumnezeu? Aceste două lucruri sunt diametral opuse, adică cu totul contrare. Iubire pentru Dumnezeu înseamnă un devotament nemărginit, neimpărțit, din toată inima și complet față de Iehova. Nici o creatură nu poate fi un timp oarecare credincioasă lui Dumnezeu iar restul timpului să se consacreze Diavolului și organizațiunii sale și apoi să aștepte cu toale acestea să primească aprobarea lui Iehova. Nu există niciun text în Scriptură care să sprijinească concluziunea că mulțimea mare de oameni ar putea arăta un devotament numai pe jumătate față de Iehova și apoi totuși să primească binecuvântările vieții. Nu există niciun motiv pentru a conchide că Dumnezeu ar avea o ușă din dos care conduce în cer, și o creatură ar putea arăta puțin devotament pentru Iehova și în ultimul moment de pe pământ a căuta pe Domnul și apoi ar putea ajunge printr-o ușă din dos în cer. O astfel de valitudine este o ocară asupra numelui lui Iehova. Dacă cineva iubește pe Dumnezeu, dovedește aceasta prin urmarea poruncilor date lui de Dumnezeu. (Ioan 14:15, 21) „Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă păzește cuvântul meu, în veac nu va vedea moartea”. (Ioan 8:51) Cine ține porunciile Domnului dovedește prin aceasta iubirea sa pentru Iehova. (1 Ioan 5:3) Pentruce să ceară Dumnezeu aceasta numai dela unii și nu dela toți pe care îi aprobă? Arată aceia care după primirea unei cunoștințe a scopului lui Iehova formează mulțimea mare de oameni, o măsură mai mică de credincioșie și iubire față de Dumnezeu decât membrii casei regale? Noi am învățat că aceia primesc aprobarea lui Dumnezeu care-și păzesc neprihânirea sau integritatea față de el. Nu va cere legea neschimbătoare a lui Dumnezeu și dela membrii mulțimii mari de oameni ca să-și păzească ne-

prihănirea înaintea lui și astfel să arate că-l iubesc, și să dovedească aceasta prin încrea sârguitoare și conștiințioasă a poruncilor sale? Textul biblic din Apocalips 7:9—17 cu privire la mulțimea mare de oameni sprijinește această concluziune și neagă, adică tăgăduiește, cu desăvârșire concluzia că mulțimea mare de oameni ar fi mai puțin credincioasă decât turma mică.

³ În vedenia Apocalipsului Ioan a văzut mulțimea mare de oameni, „[ea] stătea [aprobată] înaintea tronului și înaintea Mielului în haine albe [arătând aprobarea lor] și cu raniuri de sinuc în mâinile lor”. Această descriere arată că mulțimea mare de oameni sprijinește pozitiv pe Iehova și pe Regele său. Ea nu caută să se ascundă dinaintea dușmanului ei strigă cu glas tare: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie și a Mielului!” După aceea Ioan a văzut ceata îngerilor sfinți stând „împrejurul scaunului de domnie”. El vede pe sfinții credincioși în viață precum și pe rămășița pe pământ și pe întreaga organizație a lui Iehova închinându-se Dumnezeului Celui Atotputernic și zicând „Amin”.

⁴ Pentru ce zice cei descriși în Apocalips 7:11 „amin”? Ei zic „amin” la ceea ce a strigat mulțimea mare de oameni sau gloata mare, și în felul acesta ei arată că sunt în armonie deplină cu aceasta. Despre această adunare mare zice darea de seamă: „Și au zis: Amin. A Dumnezeului nostru să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria, în vecii vecilor! Amin”. (Apocalips 7:12) Rămășița și toți cei ce formează mulțimea mare de oameni sunt în perfectă armonie, și ei toți aduc preamărire lui Iehova Dumnezeu; și aceasta arată că ei îl iubesc și-l slujesc în armonie cu poruncile sale. Ei nu atribuie niciun merit creaturilor sau persoanelor, organizațiilor bisericilor sau altor organizații din ale oamenilor. Ei nu săvârșesc „păcatul Samariei”. Ei nu se acașă de învâșturile vreunui om și de aceea nu dau onoarea niciunui om. Ei recunosc că toate binecuvântările lor vin de la Iehova Dumnezeu și că lui i se cuvine lauda. Ei arată devotament deplin și complet față de Dumnezeu și aceasta este adorația adevărată a Celui. Prea înalt în spirit. Textul din Apocalips 7:11, 12 nu se referă în mod deosebit la mulțimea mare de oameni; totuși cuvintele din versetul doisprezece arată că mulțimea mare de oameni este în armonie deplină cu toți aceia care sunt devotați lui Iehova Dumnezeu, și face același lucru ca și ei. Versetele unsprezece și doisprezece evident de aceea apar în darea de seamă pentru a accentua cerințele absolute ale lui Iehova că fiecare trebuie să-i fie devotat din toată inima; ele arată și aceea că toți cei aprobați îi sînt devotați pe deplin. Toți aceștia mărturisesc că ei s'au consacrat pentru vecie lui Iehova, deoarece ei zic: „A Dumnezeului nostru... în vecii vecilor!” Ei nu doresc nici măcar o clipă să facă vreun compromis cu Diavolul și banda sa, și ei nu sînt „mai mult sau mai puțin molipsiți de spiritul lumii”, adică de ideile și căile organizației Diavolului. Aceeași atitudine și același devotament al celor aprobați ai lui Dumnezeu sunt arătate în cuvintele următoare ale dării de seamă din Apocalips 4:11: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava și cinstea și puterea, pentru că tu ai făcut toate și pentru voia ta erau și au fost făcute”. Aceasta trebuie să fie atitudinea tuturor creaturilor care primesc viață veșnică, și în aceasta este cuprinsă bine înțeles și mulțimea mare de oameni. Întrebarea la care trebuie să răspundă la timpul său fiecare creatură este: Sunt eu pe partea Diavolului sau a lui Iehova? — Nu există niciun lucru intermediar; și nimeni nu poate fi cinstit înaintea lui Dumnezeu și în același timp să caute să placă bandei Diavolului. În organizația lui Dumnezeu creaturile ocupă diferite poziții; unele ocupă în ce privește rangul o poziție mai înaltă decât altele, totuși nu există niciun motiv de a zice că dela vreo creatură oarecare s'ar cere o măsură mai mică de credincioșie. Toate creaturile trebuie să fie devotate pe deplin lui Iehova. Necredincioșie este semnul distinctiv al organizației lui Satan și al tuturor creaturilor din ea. Credincioșie față de Dumnezeu mar-

chează fiecare parte a organizației lui Iehova. Profeții și-au păzit neprihănirea față de Dumnezeu și au fost puși la același fel de probe de care au venit și peste casa regală. Pozițiunea profetilor credincioși din vechime va fi mai joasă ca cea a casei regale. Pozițiunea mulțimii mari de oameni este mai joasă ca cea a membrilor casei regale și ca cea a prinților peste întreg pământul; însă aceasta nu face nici o deosebire. Pozițiunea pe care o ocupă sau o va ocupa vreo creatură oarecare în organizația lui Dumnezeu este totdeauna onorabilă. A primi viață de la Iehova Dumnezeu este favoarea cea mai binecuvântată; și înainte de a putea avea parte de această binecuvântare și a putea ocupa o poziție oarecare, trebuie a iubi pe Iehova cu toată inima, cu tot cugetul și cu tot sufletul. Întreaga organizație a lui Iehova este onorabilă și binecuvântată; și fericită este creatura care are vreun loc în ea. Unii au dorit în mod egoist să fie în cer și să ajute la conducerea universului. Pe când alții au zis: „Oricare va fi pozițiunea pe care mi-o va da Domnul, ea mă va face fericit”. Aceasta din urmă, este atitudinea potrivită. Tabloul aici arată ceata îngerilor și sfinții în armonie deplină și de asemenea și pe mulțimea mare de oameni în armonie deplină cu ei, cântând toți împreună lauda numelui lui Iehova.

Identificare pe mai departe

⁵ Creaturile de pe pământ, cari slujesc pe Dumnezeu n'au putut stabili, până acuma în mod clar cine este mulțimea mare de oameni. Acum vedem însă că mulțimea mare de oameni n'a putut fi identificată de urmașii lui Christos Isus înainte de venirea Domnului la templu. Așa se vede că Ioan a fost în nesigurantă când a pus întrebarea cu privire la identitatea mulțimii mari de oameni. Dacă ar fi avut cunoștință despre aceasta, atunci n'ar fi întrebat; și dacă el ar fi știut lucrul acesta, atunci nici ea n'ar fi pus în anii din urmă întrebări cu privire la aceasta. „Aceștia, cari sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt oare? Și de unde au venit?” (Apocalips 7:13) Întrebarea pusă aici este tocmai aceea pe care rămășița martorilor lui Iehova a pus-o de un timp oarecare, și cu deosebire dela venirea Domnului în templu. Când rămășița a văzut că fiecare trebuie să-și păzească neprihănirea față de Iehova, și că scopul principal al lui Iehova este justificarea numelui său, n'au fost mulțumiți cu identificarea mulțimii mari de oameni ce s'a dat mai înainte. Ei au început să pună întrebări cu privire la mulțimea mare de oameni, și ei n'ar fi pus aceste întrebări cu privire la un tablou biblic referitor la ei. Întrebările din versetul treisprezece se pun fără îndoială de aceea fiindcă rămășița nu poate vedea că tabloul despre mulțimea mare de oameni s'ar putea referi la cei 144.000 de membri ai trupului lui Christos ca întregime sau la vreuna din părțile lui; mai departe fiindcă ar fi absurd ca o ceată oarecare să fie devotată numai pe jumătate lui Dumnezeu. Dacă rămășița s'ar fi văzut pe sine în mulțimea mare de oameni, atunci n'ar fi pus întrebările raportate aici. Pare a fi evident că Ioan a pus mai înainte întrebarea și că „unul din bătrâni” a repetat-o ca să vadă dacă Ioan ar putea da răspunsul. Unul dintre bătrâni a fost acela care a zis: „Aceștia, cari sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt oare?” Faptul că un bătrân a pus întrebarea, arată că întrebarea aceasta n'a fost decisă înainte de timpul când adunarea lui Iehova a ajuns la maturitate în Christos. Acel timp este marcat prin curățirea templului sau sanctuarului, și aceasta nu a avut loc înainte de anul 1932. Numai atunci a înțeles rămășița ce înseamnă de fapt a fi într'adevăr un bătrân, și cum poate deveni cineva un bătrân; și numai după acest timp se decide întrebarea cine este mulțimea mare de oameni. Că în organizația lui Dumnezeu va fi o mulțime mare de oameni, a fost văzut cu mult timp înainte de aceasta; dar întrebarea cu privire la identitatea mulțimii mari de oameni și de unde a venit n'a fost înțeleasă, căci altfel nu s'ar fi pus întrebarea.

* „Cine sunt ei, și de unde vin?”. Mulți ani poporul lui Dumnezeu a înțeles că există o mulțime mare de persoane născute de spirit care sunt membri ai bisericilor sau sistemelor religioase și se află în ele. Că aceste persoane sunt prizonierii acestor sisteme, și trebuie să iasă din aceste organizații și să ia loc pe partea Domnului împotriva acestor sisteme, ceace va aduce mare necaz și multe suferințe peste mulțimea mare de oameni. De mulți ani rămășița a căutat astfel de oameni în sistemele bisericesti, însă până în ziua de astăzi nu i-a văzut. Se poate spune oare cu adevărat că persoanele cari se află acum în sistemele bisericesti (cari sisteme sunt în armonie cu celelalte părți ale organizației lui Satan) sunt născute de spirit și iubesc într'adevăr pe Dumnezeu; că ele vor rămânea acolo numai până la Armageddon și apoi silite fiind de împrejurări se vor pune pe partea lui Dumnezeu? Aceasta pare a fi incompatibil cu legea dreaptă a lui Dumnezeu. Noi ne-am ustat în zadar după o mulțime mare de oameni care să iasă din sistemele religioase.

Există vreo dovadă biblică că în sistemele bisericesti se află persoane născute de spirit? Răspunsul trebuie să fie fără îndoială negativ (adică prin care se susține că un lucru nu e așa). Pentruca cineva să poată deveni un fiu al lui Dumnezeu, trebuie să se căiască, să se convertească și să fie recunoscut de Iehova Dumnezeu ca fiu. Aceasta este nașterea prin spirit. Nu este rațional de a aștepta că un convertit își va schimba atitudinea și modul de a lucra prin aceea că se va despărți de organizația lui Satan și se va pune cu totul pe partea lui Dumnezeu? Cei ce au ieșit afară din sistemele bisericesti, au trimis tocmai această cale.

Există vreo dovadă biblică pentru aceea că mulțimea mare de oameni este într'adevăr o ceată născută de spirit? Deoarece toți „au fost chemați la o singură nădejde” și Dumnezeu a ales din cei chemați „un popor pentru numele său”, atunci pentruca să conchidem că el ar avea afară de aceasta o mulțime mare de creații spirituale cari ocupă în organizația sa o pozițiune diferită de a altora și cari n'au fost chemate la împărăție? Iohn deja că această mulțime mare de oameni venise din toate națiunile, semințiile, popoarele și limbile, și de aceea întrebarea sa: „De unde au venit?”, trebuia să se referească la altceva decât la acel fapt. Întrebarea trebuie să însemne că membrii mulțimii mari de oameni au venit dintr'o anumită experiență comună, sau că sunt pe cale de a veni dintr'o astfel de experiență. Că ce fel de experiență va fi aceasta atârână de hotărîrea lui Iehova.

Înainte de venirea Domnului Isus la templu mulți urmași de ai lui Christos Isus, și mai cu seamă grupul „bătrânilor aleși”, au eugelat că ei ar fi învățătorii și interpreții profeției, incluziv profeția Apocalipsului. În decursul periodului Ilie al adunării n'a fost ceva neobișnuit ca la întrunirile mari să vezi un „frate conducător” stând în mijlocul unui grup, având un aer înțelept și explicând „tălmăcirea” lui „descoperită de curând” a unei profeții, cu deosebire a Apocalipsului. Ei au tălmăcit profețiile în înțelesul că ele au vestit dinainte pe fiecare om din adunare sau biserică de vreo importanță oarecare, și au dat la mulți din oamenii aceștia multă laudă și lingușire.

Să se observe acum deosebirea dintre atitudinea acestor persoane și cea a apostolului Ioan căruia i s'a dat Apocalipsul: „Doamne; i-am răspuns eu, tu știi. Și el mi-a zis: Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului”. (Apocalips 7:14) Ioan a reprezentat aci pe rămășița, și atitudinea sa corespunde atitudinii potrivite a rămășiței. Aceasta arată că rămășița a admis că ei n'au știut răspunsul adevărat și că ei nu sunt nici interpreți și nici învățători ai profeției. Rămășița recunoaște pe Dumnezeu și pe Christos Isus ca învățătorii ei, și ea le dă cinstea și preamărirea. (Isaia 30:20) Cuvintele Apocalipsului arată că bătrânul a știut răspunsul; aceasta înseamnă așa dar că atunci când rămășița va fi ajuns la bătrânețe adevărată, adică la maturitate în Christos (Efeseni 4:13), ea

va afla răspunsul dela Domnul, învățătorul ei. Domnul are timpul său rânduit pentru descoperirea secretelor sale, și nu se poate aștepta că timpul său pentru a da credincioșilor o înțelegere cu privire la acest lucru, va fi înainte de venirea Domnului Isus la templu. El nu descoperă secretele sale celor răsvățiți, ci numai acelor care-i sunt devotați în mod dezinteresat. — Proverbe 3:32; 25:14.

Iehova s'a îngrijit de aranjamentele necesare în organizația sa pentru a învăța pe poporul său, și noi toți recunoaștem că de mulți ani revista („Vestitorul”) a fost mijlocul prin care i s'a trimis lămurire poporului lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că scriitorii manuscrisului pentru revista ar fi inspirați, ci mai mult, aceasta înseamnă că Domnul prin îngerii săi dă lămurire poporului său la timpul rânduit. Domnul face să aibă loc anumite evenimente în împlinirea profeției sale și după aceea invită pe cei ce i s'au consacrat să le observe. Dumnezeu hrănește pe poporul său prin Christos Isus cu hrana hotărîită pentru el, și această hrană îi este dată la timpul rânduit. Îngerii Domnului cari-l însoțesc la judecata în templu, slujesc sub porunca sa, și dovada arătată mai înainte prin publicațiunile Societății arată în mod definitiv că Domnul în felul acesta procedază cu credincioșii săi de pe pământ. Prin cuvintele: „Și el mi-a zis” se arată că Iehova va da răspuns prin canalul său vizibil la întrebarea discutată atât de mult timp, și anume la timpul său rânduit, și că acest răspuns va fi dat rămășiței după ce va fi ajuns starea de bătrânețe adevărată. De aceea este rațional de a aștepta că după curățirea sanctuarului cei aprobați în templu vor fi învățați despre mulțimea mare de oameni și atunci vor înțelege însemena adevărată a ei.

Necaz

Este trimis „necazul cel mare”, care este amintit în versetul al patrusprezecelea, „din îndurare specială pentruca să pricinuiască în mulțimea mare de oameni căința adevărată pentru păcate, și o apreciere adevărată a măsurii divine a adevărului și a dreptății”, după cum s'a spus? Se va trimite acel necaz peste mulțimea mare de oameni, după cum s'a spus mai demult, „pentruca suferințele mulțimii mari de oameni să fie mai mari ca cele suferite de turma mică?” Răspunsul rațional la această întrebare este: Nu. Nu există niciun text biblic care să ne îndreptățască la un alt răspuns. Alte traduceri redau acest text în felul următor: „Aceștia sunt cei ce au venit din necazul cel mare” (Noul Testament, tradus de episcopul Nicodem). „Aceștia sunt cei ce vin din necazul cel mare” (o altă traducere românească a Noului Testament); De multe ori s'a exprimat eugetul că mulțimea mare de oameni a fost dezvoltată în decursul anilor ereii creștine în acelaș timp cu turma mică, și de aceea ei au fost numiți adeseori „sfinții necazului”.

Dacă însă necazul amintit este ocel necaz de care n'a mai fost niciodată și care vine la sfârșitul lumii, atunci mulțimea mare n'a putut fi dezvoltată în decursul anilor trecuți. Nici măcar întreagă adunarea lui Dumnezeu nu suferă aceeaș măsură de necaz. Scriptura arată clar că rămășița va vedea necazul cel mare. Cu privire la urmașii credincioși ai lui Christos Isus, cari formează pe cei 144.000, este scris: „În lume veți avea necazuri”; mai departe, că ei trebuie să fie dați în necaz. Noi trebuie să intrăm prin multe necazuri în împărăția lui Dumnezeu; ne lăudăm în necaz și răbdăm în el; ei împlinesc lipsurile necazurilor lui Christos; ei sunt făcuți o priveștițe atât prin ocări cât și necazuri, și afară de aceasta sunt tovarășii acelor care se află în necaz; și ei vor avea necaz „zece zile”. — Ioan 16:33; Matei 24:9; Faptele Apostolilor 14:22; Romani 5:3; 12:12; Coloseni 1:24; Evrei 10:33; Apocalips 1:9; 2:10.

Este un astfel de necaz privit ca întregime „necazul cel mare” din care vine mulțimea mare de oameni? Ras-

punsul este: nu, dacă nu se poate găsi că mulțimea mare de oameni este identică, adică unul și același lucru, cu cei 144.000. Cei din casa regală, adică cei 144.000, au mare creștin, și acest necaz pentru ei a durat în tot timpul erei necazine. Necazul cel mai mare dintre toate, care este anunțat în Scriptură trebuie să vie însă după arătarea mulțimii mari, el trebuie să fie necazul pe care Isus îl descrie cu cuvintele: „Un necaz așa de mare, cum n'a fost niciodată dela începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi”. Acest timp de necaz s'a început cu „ziua lui Iehova”, și anume în anul 1911, când s'a început lupta în cer împotriva organizației lui Satan, și ajunge punctul său culminant în războiul Armaghedonului. În ziua cea mare a Dumnezeului Celui Atotputernic. În armonie cu aceasta Apocalipsul numește acest timp „necazul cel mare”. (Apocalips 7:14) Din aceasta urmează în mod clar că acest necaz nu vine pentru dezvoltarea sau desăvârșirea mulțimii mari de oameni, ci el este necazul care vine peste organizația vizibilă și invizibilă a lui Satan și va nimici complet întreaga organizație aceasta. (2 Tesaloniceni 1:6; Romani 2:5-9; Apocalips 2:22) După cum am văzut „ziua lui Iehova” s'a început în anul 1911 la nașterea împărăției. (Apocalips 11:17, 18) Dacă necazul care s'a început atunci ar fi (ținut fără întrerupere până la sfârșitul său, atunci toată carnea ar fi fost nimicită. Necazul însă a fost scurtat de Domnul când a făcut să înceteze războiul mondial și astfel a dat ocaziune martorilor săi să meargă sub porunca sa și să vestească lumii mesajul cu privire la numele și împărăția sa spre mărturie. În cursul acestui period când se vestește această mărturie, adică când se predică „evanghelia aceasta a împărăției”, Iese afară mulțimea mare de oameni. Necazul nu este spre folosul mulțimii mari de oameni. Acest lucru să se poată deoparte odată și pentru totdeauna, deoarece necazul vine peste organizația lui Satan.

¹⁵ „Vin din necazul cel mare” nu înseamnă numai a supraviețui necazului ca „cei ce vor fi scăpați” (Matei 21:22), ci înseamnă în primul rând că mulțimea mare de oameni vine din organizația lui Satan și se pune pe partea lui Iehova în cursul periodului dintre încetarea războiului mondial până în ziua Armaghedonului, adică în decursul timpului când zilele necazului vor fi scurtate și evanghelia împărăției va fi predicată.

¹⁶ Ce este scopul prescurtării acestor zile ale necazului? Domnul răspunde: „Min pricina celor aleși, zilele acestea vor fi scurtate”. În decursul acestui timp cei aleși ca martori ai lui Iehova și sub comanda sa au de făcut o lucrare, și cel puțin o parte a acestei lucrări constă din facerea unui semn pe frunțile mulțimii mari de oameni, după cum a poruncit Iehova. (Ezechiel 9:4) Aceasta înseamnă că martorii lui Iehova trebuie să vestească mesajul adevărului pentruca să deie în felul acesta o înțelegere intelectuală a adevărului celor din clasa mulțimii mari de oameni, și această clasă fugă în munți și în locuri cetate de scăpare. (Matei 21:16; Numeri 35:6) Aceasta se întâmplă „îndată după acele zile de necaz” (Matei 21:29), adică după prima parte a necazului care a durat din 1911 până în 1918. Și mulțimea mare de oameni va supraviețui Armaghedonului, adică va rămâne în viață în timpul Armaghedonului, deoarece Dumnezeu a lăgăduit acelora care caută smerenie și dreptate că vor fi asemeni în acel timp. (Ieremia 2:3) Toate textele acestea biblice lăgăduiesc eșutul că necazul a avut de scop dezvoltarea și desăvârșirea acestei clase a poporului lui Dumnezeu. Necazul cel mare este executarea judecărilor lui Iehova împotriva organizației lui Satan, însă el nu este hotărât în scopul de a dezvolta pe cineva.

Haine

¹⁷ Poporul lui Dumnezeu a ieșit cu haine murdărite din Babilon, adică ei erau îmbrăcați cu „haine murdare”, deoarece erau îninași de învățăturile și obiceiurile sistemului babilonian. (Zaharia 3:3) (Vezi „Pregătiri de Conflict”, pagina 56, în englezește) Ei au apărut și au învățat multe

învățăături egoiste care au dezonorat pe Domnul; printre acestea a fost și învățătura despre „dezvoltarea de caracter”, după care cineva s'ar fi putut face el însuși pe sine deun de a fi de ajutor lui Iehova la stăpânirea peste lume. Un alt punct a fost lingușirea și adorașimea oamenilor; mai departe ținerea la formalități și alte lucruri asemănătoare. Când Domnul Isus țenise pentru judecată în templu, a început un lucru de curățire cu privire la poporul său pentruca cei curățiți să aducă „Domnului daruri în dreptate”. (Maleahi 3:3) Curățirea cu ocazia probării în templu a progresat, și despre ceata templului Domnul a declarat: „Iosua era îmbrăcat cu haine murdare, și totuși stătea în picioare înaintea îngereului”. (Zaharia 3:3) Această lucrare de curățire se referă însă exclusiv la ceata templului și nicidecum la mulțimea mare de oameni. Despre mulțimea mare de oameni se spune în dărea de seamă: „Ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului”. Numirea „haine” apare aici în numărul plural și prin urmare nu se poate referi la „mantia [numărul singular] dreptății” pe care Domnul, după cum este declarat în Isaia 61:10, o dăruiește clasei aprobate a templului. De asemenea aceasta nu se poate referi nici la o pozițiune oficială ca „haina de purpura” de pildă. (Ioan 19:2, 5) Numirea amintită mai sus de asemenea nu are nici o legătură cu „hainele albe” care sunt amintite în Apocalips 4:4, și de asemenea nici cu haina din Apocalips 19:13, 16. „Hainele” mulțimii mari de oameni înseamnă fără îndocală profesiune de credință (declarațiune publică) prin care se declară ca credincioși în sângele lui Christos Isus ca prețul de răscumpărare pentru omenire și se fac cunoscuți ca unii care au luat altitudine pe față pentru Iehova. Hainele au fost purtate cu ocazia sărbătorilor, de pildă când fiul pierdut s'a întors acasă și a fost îmbrăcat cu „haina cea mai bună”. (Luca 15:22) Mulți au fost făcuți să creadă că „inaltele stăpâniri” ar fi stăpânitorii vizibili ai acestei lumi rele. Când însă Dumnezeu a luminat pe poporul său, și le-a făcut cunoscut că „inaltele stăpâniri” sunt Iehova și Cristos Isus, această lămurire a fost dată mai departe la alți oameni sinceri de bine și mulți au cunoscut, primit și recunoscut de atunci încoace cu bucurie pe Christos Isus și Iehova ca „inaltele stăpâniri”. Acesta a fost un timp de bucurie pentru ei și ei au mărturisit cu bucurie înaintea oamenilor că ei cred în Domnul Christos Isus și se încred pe deplin în Iehova și stau pe partea sa.

¹⁸ Hainele lor îi fac așa dar cunoscuți ca unii cari stau pe partea Domnului și ei se bucură că se află în această pozițiune. Mulți dintre ei au declarat înainte de aceea a crede în Domnul și ei și-au întors inimile spre el, dar în neștiința lor au făcut în țările la lucrurile lumii. Când însă după venirea lui Christos Isus ca Stăpânitorul legitim al lumii a fost dată această lămurire oamenilor binevoitori, ei au fost puși în stare prin aceasta să vadă că se aflau în organizația lui Satan și că a fost lipsă să se curățescă prin părăsirea acestei organizații. Ei și fac aceasta: ei părăsesc organizația lui Satan și se fac cunoscuți ca supuși organizației lui Dumnezeu.

¹⁹ După expunerea din Apocalips mulțimea mare de oameni își spală ea însăși hainele; adică prin modul lor de a lucra se despart de organizația necurată a lui Satan și se arată pe față pe partea lui Iehova, și ei fac lucrul acesta prin aceea că mărturisesc devotamentul lor față de Dumnezeu înaintea tuturor. „Prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire”. (Romani 10:10) După ce au ajuns la cunoștința că numele lui Iehova trebuie justificat și că aceasta este chestiunea cea mai importantă, nu numai că mărturisesc a sta pe partea lui Iehova, ci ajută și celei templului să deie mărturie spre cinstea numelui lui Iehova, și în chipul acesta se urează în car.

²⁰ Cum își albesc hainele în sângele Mielului? Sângele vărsat al lui Christos Isus este baza pentru iertarea păcatelor și baza lui Dumnezeu pentru iertarea necurățeniei. Prin credință în sângele vărsat al lui Christos Isus ca prețul de răscumpărare pentru omenire, printr-o con-

sacrare sprijinită pe această credință de a face voința lui Dumnezeu, și prin aceea că slujesc pe Domnul și i se închină lui și-l ascultă pe el iar nu pe oameni, ei iau loc pe partea lui Iehova și participă la serviciul său. Aceasta este singura cale pe care pot să ajungă la o înfățișare albă și curată în ochii lui Dumnezeu. Nimeni nu s'ar putea pune pe partea lui Iehova fără să erede în sângele vărsat al lui Christos Isus ca mijlocul de mântuire. Milioane de oameni cari aparțin la diferite biserici susțin a crede în Christos; dar deoarece ei au fost învățați în mod fals că Christos ar fi numai o pildă de urmat, ei n'au nici o înțelegere în ce privește sângele lui Christos și eficacitatea lui. Când însă li se deschid ochii înțelegerii lor și se pun pe partea lui Iehova, după cum s'a arătat mai sus, ei se curățesc. Ei au avut și înainte de aceea dorința să facă ce este drept dar n'au primit lămurirea adevărată despre calea dreaptă. Preoțimea mincinoasă și necredincioasă este răspunzătoare pentru aceea că le-a fost arătată calea greșită; deoarece noi vedem cum tăgăduiește preoțimea că în sângele vărsat al lui Christos Isus locuiește vreo putere oarecare. Când însă oamenii cinstiți înțeleg pe deplin că Christos Isus este Rege și este „în mijlocul tronului” împreună cu Iehova, atunci înalță spre Christos Isus, Regele, cântece de bucurie, și proclamă prin mărturia lor publică: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!” Ei nu lasă nicio îndoială despre aceea unde stau. Situațiunea lor este reprezentată și prin ucigașul fără voie sau neintenționat care se refugiază în cetatea de scăpare. (Numeri 35:11) Mulțimea mare de oameni fuge acum la Iehova și Christos, „munții”, acolo găsește refugiu în organizațiunea lui Iehova și rămâne acolo până la moartea marelui preot (Numeri 35:32-34), adică ea rămâne acolo până când se va sfârși marea zi antilipică de împăcare.

21 Noi vedem acum o ceală care corespunde în mod exact descrieri care este dată în Apocalips șapte despre mulțimea mare de oameni. În cursul anilor trecuți, și anume în timpul când evanghelia aceasta a împărăției se predică spre mărturie, a venit o mulțime mare (și ei mai vin și acuma) cari mărturisesc pe Domnul Isus ca Mântuitorul lor și pe Iehova ca Dumnezeul lor; și ei se închină lui în spirit și în adevăr și-l slujesc cu bucurie. Ei sunt numiți și „Ionadabi”. Ei au fost bolezăți în simbol, prin ceace au mărturisit că s'au consacrat să facă voința lui Dumnezeu și că s'au pus pe partea lui Iehova și-l slujesc atât pe el cât și pe Regele lui. În modul acesta s'au curățit, și în felul acesta sunt ei acum „îmbrăcați în haine albe”. Prin aceasta mulțimea mare de oameni este identificată definitiv ca o clasă care nu este născută de spirit, a cărei speranță nu este îndreptată spre câștigarea unui loc în cer, ci care se încrede în Domnul și nădăduiește viață veșnică ca dar dela Iehova Dumnezeu prin Christos Isus Domnul nostru. Aceștia caută mereu smerenia și dreptatea și au făgăduința lui Iehova că vor fi păziți în decursul celei mai mari părți a necazului, adică în decursul Armagedonului. (Tefania 2:3) Aceasta este o altă dovadă că dezvoltarea lor nu este rezultatul necazului cel mare, ci ei „vin din necazul cel mare”, adică ei vin din lume în decursul timpului de necaz dela sosirea lui Christos Isus până la Armagedon. Ei trebuie să-și spele haindele înainte de Armagedon, deoarece în timpul Armagedonului va fi prea târziu. Ei iug „în munți”, și ei fac aceasta înainte de „iară”, adică înainte de punctul culminant sau de necazul Armagedonului. Ei au ieșit afară și mai ies și acuma afară; ei cântă acum împreună cu rămășița: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru... și a Mielului!” (Apocalips 7:11) Ei onorează pe Iehova Dumnezeu și pe Regele său și refuză să dea cinstire vreunei părți de a organizațiunii lui Satan. Ei de bună seamă nu sunt „molipsiți mai mult sau mai puțin de spiritul lumii”, deoarece ei nu sunt uniți de loc cu ideile și căile acestei lumi, ci sunt împotriva lor.

22 Acești oameni cu inima sinceră cari au părăsit orga-

nizațiunea lui Satan stau acum pe partea Domnului, și ei doresc ca acest fapt să fie cunoscut, și ei îl fac cunoscut, și se închină singurului Dumnezeu adevărat Iehova și Regelui său. „Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, și-l slujesc zi și noapte în templul lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie, își va așeză peste ei cortul lui”. — Apocalips 7:15.

23 Ei privesc în sus la scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al lui Christos și nu la alt loc, și de aceea sunt ei „înaintea scaunului de domnie” și înaintea feței lui Iehova și a Regelui său. Ei votează pentru împărăția lui Dumnezeu și iau parte la lucrarea publicării și vestirii Regelui și a împărăției sale. Ei au aprobat scaunului de domnie și Dumnezeu își îndreaptă asupra lor atențiunea sa binevoitoare pentru ca să fie ascunși în ziua mâniei sale. Deoarece Ionadab a fost întrebuintat ca un tip al mulțimii mari de oameni, și mulțimea mare de oameni corespunde lui Ionadab, făgăduința lui Dumnezeu pe care a dat-o lui Ionadab, se aplică acum la mulțimea mare de oameni: „Pentru aceasta; așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeu lui Israel: Ionadab, fiul lui Recab, nu va fi lipsit niciodată de urmași cari să stea înaintea mea!” — Ieremia 35:19.

24 Apocalips 7:15 este de fapt cheia pentru a constata cine este mulțimea mare de oameni. În mod greșit noi am presupus mai înainte că mulțimea mare de oameni ar fi o ceală născută de spirit, a cărei membri ar fi neglijat privilegiile lor și ar fi refuzat să iei parte la serviciul Domnului, dar cu toate acestea ei ar fi privit și așteptat că Iehova îi va binecuvânta pe patul de moarte din pricina căinței lor. Apocalipsul însă declară în descrierea sa a mulțimii mari de oameni: „Ei stau înaintea tronului lui Dumnezeu, și-l slujesc public” (Diaglott); „și-i aduc serviciu divin” (Rotherham). Până atunci din neștiință întocmai ca și alții din lume „au slujit și s'au închinat făpturii în locul Făcătorului” (Romani 1:25) Acum însă văd, înțeleg și urmează cuvintele lui Isus, ale Mielului lui Dumnezeu, care le poruncește: „Domnului, Dumnezeului tău să te închini și numai lui să-i slujești”, cari cuvinte se aplică tuturor creaturilor pe cari Iehova le aprobă. — Matei 4:10.

25 În ce măsură slujește mulțimea mare de oameni pe Iehova? Apocalipsul răspunde: „Și-i slujesc zi și noapte în templul lui”. Zi și noapte înseamnă în tot timpul, și această descriere arată că gloata mare sau mulțimea mare de oameni slujește pe Iehova în tot timpul fără să fie seamă de ceas. Ei nu sunt mulțumiți cu aceea să lucreze opt ore zilnic și la ora precisă sau când sună să încealeze, și nu refuză să lucreze mai departe sau să facă „ore suplimentare”, după cum obișnuiesc alții să le numească, ci sunt gata zi și noapte să urmeze chemarea la serviciu. Rapoartele care ne-au sosit în lunile din urmă de pe câmpul de luptă adevărate această concluziune. Mulți dintre aceia cari acuma sunt Ionadabi, au auzit într-o bună zi adevărul, apoi s'au consacrat cu totul Domnului și au plecat imediat în serviciul de campanie; ei sunt plini de bucurie și gata să facă tot ce stă în puterea lor. De asemenea ei examinează cu zel Cuvântul lui Dumnezeu și în felul acesta caută smerenie și dreptate; așa se străduiesc ei să urmeze poruncile lui Iehova.

26 Templul lui Iehova este organizațiunea sa principală și el se află prin urmare pe muntele Sionului. Mulțimea mare de oameni slujește „zi și noapte în templul lui”. Ea trebuie să vie cu martorii lui Iehova, cari sunt o parte a templului, la Sion, organizațiunea lui Dumnezeu, și lucrul acesta a fost anunțat dinainte în următoarele cuvinte ale profetului Zaharia: „Așa vorbește Domnul oștirilor: Vor mai veni iarăși popoare și locuitori dintr'un mare număr de cetăți. Locuitorii unei cetăți vor merge la cealaltă, și vor zice: Haideți repede să cerem bunăvoința Domnului și să căutăm pe Domnul oștirilor! Și eu vreau să merg! Și multe popoare și multe neamuri vor veni astfel să caute pe Domnul oștirilor la Ierusalim, și să se roage Domnului. Așa vorbește Domnul oștirilor: În zilele acelea, zece oameni din toate limbile neamurilor vor

apuca pe un Iudeu de poala hainei, și-i vor zice: Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!" — Zaharia 8:20-23; vezi „Pregătiri de Conflict”, pagina 139, în englezește.

²¹ Următoarele cuvinte spuse de Moise lui Izrael se aplică acum cu mai multă putere Izraelului spiritual, rămășiței: „Să nu faceți dar cum facem noi acum aici, unde fiecare face ce-i place... Va fi un loc, pe care-l va alege Domnul. Dumnezeuul vostru, ca să facă să locuiască numele lui acolo. Acolo să aduceți tot ce vă poruncesc... Vezi să n'aduci arderile tale de tot în toate locurile pe cari le vei vedea; ci să-ți aduci arderile de tot în locul pe care-l va alege Domnul în una din semințiile tale, și acolo să faci tot ce-ți poruncesc eu”. — Deuteronomul 12:8-14.

²² Aceeaș regulă trebuie urmată și de mulțimea mare de oameni deoarece ea a devenit o parte a organizațiunii lui Dumnezeu. Ea trebuie să vie la Sion, templul lui Dumnezeu, și acolo să se închine și nu în vreo organizațiune lumească care este numită „biserică”. Iehova zice: „Casa mea [templul] se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele”. (Isaia 56:7; 1 Impărași 8:11-13) Mulțimea mare de oameni trebuie să urmeze pe rămășiță pe calea croită prin Sion. (Isaia 35:8-10; 62:10) Ea trebuie să fie în minte și să urmeze următoarele cuvinte ale profetului lui Dumnezeu: „Domnul însă este în templul lui cel sfânt. Tot pământul să tacă înaintea lui!” (Habacuc 2:20) Templul lui Iehova nu se află undeva în organizațiunea lui Satan, și de aceea trebuie să fugă mulțimea mare din Babilon, adică din organizațiunea lui Satan și să se pună cu curaj și fără teamă pe partea Domnului și să se asocieze cu poporul uns al lui Dumnezeu. „În templul lui”, unde slujește mulțimea mare de oameni, nu înseamnă curtea dinlăuntru deoarece aceasta este destinată exclusiv pentru clasa preoților lui Iehova. Mulțimea mare de oameni este separată de aceasta și se află în „curtea de afară” pe „caldarămii de jos” al templului, și acolo ei slujesc pe Iehova zi și noapte, adică neîntrerupt. (Ezechiel 40:17, 18; 44:19; 46:3, 9, 10, 20-24) Faptul că se spune că ei slujesc neîntrerupt are fără îndoială scopul să arate că ei nu fac în niciun timp vreun compromis cu organizațiunea lui Satan, și să combată orice susținere că ei ar fi făcut vreun compromis.

²³ Locuința tuturor cari iubesc și slujesc pe Dumnezeu este la Iehova și nu la Satan. „Cel ce șade pe tron va locui printre ei” (Biblia engleză). Christos începe acum cu stăpânirea sa chiar și în mijlocul dușmanilor săi. (Apocalips 11:17; Psalm 110:2) În conformitate cu această regulă toți cari aparțin la organizațiunea lui Iehova locuiesc sub ocrotirea sa. El „va locui peste dânsii” (după o traducere românească); „și va înlinda cortul peste ei” (o altă traducere românească). Așa vor fi aseunși Ionadabii sau membrii mulțimii mari de oameni în ziua mănicii lui Dumnezeu. (Apocalips 21:3) În cortul lui Dumnezeu stă Christos, și prin Christos locuiește Iehova cu mulțimea mare de oameni și o umbrește spre ocrotirea și ajutorul ei. În felul acesta locuiește Iehova cu ei reprezentat prin Christos-Isus, deoarece ei s'au refugiat în „cetatea de scăpare”. Mai marele Iehu i-a invitat să se urce la el în carul lui, adică să intre în organizațiunea lui Iehova, și el locuiește peste ei. Membrii mulțimii mari de oameni au fost însemnați pe frunțile lor prin „omul îmbrăcat într-o haină de în, care are călimara în brâu”, adică prin aceia cari le-au adus mesajul despre numele și împărăția lui Dumnezeu. (Ezechiel 9:3) Dumnezeu și Regele său sunt speranța și locuința lor. „Pe muntele cel înalt al lui Israel o voui sădi (un arbore al speranței ca locuință); și va face mărădișe, va da fruct, și se va face un cedru mare; subț dânsul va locui tot felul de sburătoare și toată paserea; în umbra ramurilor sale vor locui”. — Ezechiel 17:23.

²⁴ Există milioane de oameni pe pământ care au flămânzit după ceva mai bun decât cojile pe care le-au primit; ea hrană în sistemele babilonice numite „biserici”. Dela venirea Domnului în templu martorii lui Iehova au avut privilegiul să aducă acestor flămânzi mesajul adevă-

rului lui Dumnezeu, și cei ce s'au hranit din el nu mai trebuie să flămânzească și să înseteze: „Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dăgori nici soarele, nici vreo altă arșiță”. — Apocalips 7:16.

²⁵ În organizațiunea lui Satan, sau mai bine zis sub ea, cei sinceri au flămânzit și au însetat, și anume atât simbolic cât și literal. Copacul lui Satan în mijlocul pământului nu le dă umbră. Membrii lumii lui Satan susțin a fi lumina soarelui lumii și ei ard și începă pe oamenii cinstiți. Inșă dela venirea Domnului în templu și dela sunarea trâmbiței a patra (Apocalips 8:12) și dela vărsarea potirului mănicii al patrulea (Apocalips 16:8, 9), aceste lucruri au pricinuit o întunecare a „soarelui lumii” (cum se numesc ei înșiși): De atunci încoace „soarele lumii” și-a pierdut puterea de a dăgori asupra clasei oilor de sub el, deoarece ei au auzit și celăl mesaj despre numele și împărăția lui Dumnezeu. Aceste persoane sincere s'au întors spre organizațiunea lui Dumnezeu, adică spre „femeia” lui Dumnezeu „învăluită în soare”. (Apocalips 12:1) Arogantul „soare al lumii” nu-i mai dăgoriște. Aceasta este în armonie exactă cu cuvintele profetului Isaia cu privire la oamenii cinstiți ai lumii cari caută acum smerenie și dreptate: „Nu le va fi foame, nici nu le va fi sete; nu-i va bate arșița, nici soarele; căci Cel ce are milă de ei și va călăuzi și-i va duce la izvoare de ape... Iată-i că vin de departe, unii dela miazănoapte și dela apus, iar alții din țara Sium”. — Isaia 49:10, 12.

²⁶ Christos Isus în templu fiind capul organizațiunii principale a lui Iehova conduce și hrănește oamenii cari se pun în mod sincer sub conducerea sa. „Iată, i-am pus martor pe lângă popoare, cap și stăpânitor al popoarelor”. (Isaia 55:1) El este soarele adevărat „lumina lumii”. (Ioan 8:12) Niciodată nu va mai flămânzi și înseta mulțimea mare de oameni care stă înaintea tronului: „Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, și va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor”. (Apocalips 7:17) În mâinile Domnului Isus a fost pusă toată puterea, și Mielul lui Dumnezeu va fi Păstorul ei. El este adevăratul Rege-Păstor, și David a fost un lip al acestui Rege. „Voi pune peste ele [oi] un singur păstor, care le va paște, și anume pe robul meu David; el le va paște, va fi păstorul lor. Eu, Domnul, voui fi Dumnezeul lor, și robul meu David va fi voivod [în mijlocul scaunului de domnie] în mijlocul lor. Eu, Domnul, am vorbit!” — Ezechiel 34:23, 24.

²⁷ Membrii mulțimii mari de oameni sau ai clasei Ionadab sunt fără îndoială „celelalte oi” sau „alte oi”, după cum i-a numit Isus. Isus zice ucenicilor săi credincioși, rămășiței: „Eu sunt Păstorul cel bun. Eu îmi cunosc oile mele, și ele [rămășița] mă cunosc pe mine... Mai am și alte oi, cari nu sunt din staulul acesta [nu sunt membri ai casei regale]; și pe acelea spe clasa oilor pământestii trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul meu, și va fi [după alte traduceri: și se va forma] o turmă și un Păstor”. — Ioan 10:14-16.

²⁸ Toți cari intră în organizațiunea lui Iehova și rămân în ea trebuie să formeze o turmă armonioasă fie că sunt în cer sau pe pământ. Următoarele cuvinte ale lui Isus se aplică dela venirea lui la templu în anul 1918: „Toate neamurile vor fi adunate înaintea lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga lui”. — Matei 25:32, 33.

²⁹ El este, Christosul, Conducătorul și Stăpânitorul, și întreagă creațiunea vie trebuie să-l recunoască; fiecare genunchiu trebuie să se plece înaintea sa și fiecare limbă trebuie să mărturisească că el este Christos, Domnul, fie că sunt creaturi în cer sau pe pământ. Toate creaturile trebuie să-l recunoască spre mărirea Dumnezeului Celui Atotputernic. — Filipeni 2:9-11.

³⁰ Fie că o creatură primește viață în cer sau pe pământ, în tot cazul trebuie să recunoască pe Iehova ca pe singurul Dumnezeu adevărat și atotputernic și trebuie să i se închine lui, și pe Christos Isus trebuie să-l re-

cunoască ea pe Regele său și Executorul cel mai înalt al voinței sale. Fiecare creatură care prăiește viață fie pe pământ sau în cer trebuie să fie cu totul loială și credincioasă lui Dumnezeu, deoarece aceasta se cere dela fiecare înainte de a i se dărui viață veșnică. Este cu totul absurd și nu este nicidecum în armonie cu Biblia de a zice că Dumnezeu ar privi cu aprobare la o credințioasă mărginită. Când cineva zice că mulțimea mare de oameni ar fi o clasă indiferentă, însă Dumnezeu se îndură de ea din pricina credinței sale nici și o va lua în cele din urmă în cer, el face aceasta fără nici o imputernicire prin Sfânta Scriptură. Mulțimea mare de oameni trebuie condusă și păscută de Christos Isus înainte de Armaghedon, ea trebuie să ajungă sub scutul său și să fie trecută prin Armaghedon. „Mielul [lui Dumnezeu] îi va duce la izvoarele apelor vieții”. Christos merge pe calea croiță a sfințeniei și turma oilor sale, membrii unși ai casei regale, îl urmează. (Isaia 35:8—10) Apoi Domnul zice: „Și voi face toți munții [părțile organizațiunii lui Dumnezeu] mei căi, și căile mele se vor înălța”. — Isaia 40:11.

37 „Alte oi”, adică mulțimea mare de oameni vine în urmă și mergând împreună cu martorii lui Iehova pe cale, sunt conduși „la izvoarele apelor vieții”. De aceea cei conduși în felul acesta nu vor mai înseta niciodată. Ei nu mai merg la puzurile secate ale sistemului „crud diavolesc, ci din mila lui Iehova și prin mâna Domnului Isus Christos sunt conduși „la izvoarele apelor vieții”. (Ieremia 2:13) Ducerea celor sinceri dela apele sărate, s'a început când Domnul a sunat a treia trâmbiță și a vărsat plaga a treia sau al treilea potir al mâniei. (Apocalips 8:10, 11; 16:4) Prin acestea au fost desvelite apele amare ale acestei lumi. După aceea Domnul a condus pe cei care-l iubesc la apele vieții, și el face așa înăuntru și acum.

Bucurie

38 Mulțimea mare de oameni nu se compune din „sfinți de ai necazului”. Ei nu vor fi desvoltați prin necaz. Ei sunt o ceată de creaturi voioase, active și zeloase pentru Iehova și împărăția sa. Înainte ca un căutător sincer de Dumnezeu și dreptate să fi aflat pe Domnul, el a fost de bună seamă adânc mâhnit din pricina nelegiuirii vădite printre aceia cari susțin a fi urmași ai lui Christos și cari lucrează în numele său prin organizațiile bisericesti. Aceste inimi sincere au vărsat lacrimi din pricina uriciei pe care au văzut-o făcându-se în numele Domnului. Ei au observat aceasta în toate sistemele bisericesti, și cu deosebire sub elica ierarhiei romano-catolice. De când însă Domnul Isus a venit la templu și a adunat pe credincioșii săi la sine, aceștia au chinat de bucurie. Unii dintre aceștia au ieșit din sistemele bisericesti și s'au bucurat foarte mult când au cunoscut pe Domnul. Pe aceștia Domnul i-a trimis cu vestea bună și în felul acesta a lămurit pe oamenii binevoitori că el a hotărât să nimicească stăpânirea aducătoare de nenorociri și apăsătoare a lui Satan și să o înlocuiască prin guvernul său al dreptății. Unde vestea aceasta a fost primită în inimi bune și sincere, ea a făcut pe oameni voioși și i-a umplut de bucurie. Cei cari s'au întors cu totul spre Dumnezeu și împărăția sa, au încelat prin urmare să plângă. „Și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor”. Lacrimi au fost vărsate din pricina ochilor cari au fost aduse asupra numelui sfânt al lui Iehova, și anume cu deosebire prin acei mincinoși cari înșală pe oameni zicând că ei ar fi slujitorii lui Dumnezeu. Aceste persoane sincere au vărsat lacrimi deoarece n'au putut înțelege pentru ce oamenii cari mărturisesc a sluji pe Dumnezeu în același timp pângăresc numele său sfânt. Insa oamenii sinceri primesc mesajul adevărului și află că Satan a pângărit numele lui Iehova dela început, și toți slujitorii lui Satan au adus rușine și ocară pe numele sfânt al lui Dumnezeu prin înșelăciune, amăgire și pretexte false. Acum Iehova își va justifica în curând numele prin împărăția sa sub domnia

lui Christos. Acest mesaj face ca lacrimile celor sinceri să lucreze de a mai curge, și în loc de aceasta inimile lor sunt umplute de bucurie și fețele li s'au înseminat, și ei s'au întors cu totul la Domnul.

39 Chiar și Ioan, revelatorul, a „plâns mult” până când i s'a făcut cunoscut că Christos Isus și-a dovedit vrednicia de a fi Justificatorul lui Iehova, și că el descopere scopurile lui Iehova și execută judecățile sale. (Apocalips 5:4) Fiecare creatură sinceră care vede și înțelege scopul lui Iehova se bucură. În înțelesul acesta au primit căutătorii cinstiti ai adevărului „semaul pe frunțile lor” și au fugit cu pricepere la Domnul. (Ezechiel 9:4) Ei știu că toate lucrurile bune și toate binecuvântările vin dela Iehova, și așa le șterge el toate lacrimile. „Cetatea sfântă”, adică organizațiunea lui Dumnezeu se coboară din cer, și acum va fi introdusă pentru totdeauna dreapta ea. După aceea nimeni dintre aceia cari rămân în armonie cu Dumnezeu nu va mai plânge nici o lacrimă. — Apocalips 21:1—4.

40 Clasa servului uns al lui Iehova să steie acum în loc o clipă și să se cugete ce privilegiu le-a dăruiat Iehova din 1918 încoace. Necazul peste organizațiunea lui Satan s'a început în anul 1914 când cel rău și ingerii săi au fost alungați din cer. Satan a înțeles că numai puțin timp i s'a mai lăsat, și el s'a umplut apoi de mânie și de atunci încoace s'a străduit să nimicească pe toate creaturile, și el și-ar fi și împlinit scopul dacă Iehova Dumnezeu nu i-ar fi stat în cale. „Din pricina celor aleși” pentru ca să poată fi martori pentru numele său, a făcut Dumnezeu să înceale războiul mondial. (Matei 24:21, 22) După aceea Iehova a liberat pe poporul său de restrângerea care le-a fost impusă în cursul aceluia războiu pentru ca să se poată organiza pentru serviciul său și să-l aducă la îndeplinire. Rămășițelii i s'a dat porunca: „Și se va predica această evanghelie a împărăției în toată lumea, spre mărturie la toate neamurile; și atunci va veni sfârșitul”. — Matei 24:14.

41 Această mărturie trebuie să se depună, și când acest lucru va fi făcut, atunci va urma cel mai îngrozitor dintre toate necazurile cari au fost vreodată. În decursul acestui period și imediat înainte de Armaghedon martorii lui Iehova s'au bucurat de privilegiul de a merge cu mesajul adevărului. Ascultând de porunca Domnului ei au plecat să curățească calea de pietre și să ridice un stindard sau steag pentru persoanele sincere. (Isaia 62:10) Martorii lui Iehova au mers cu cântece de bucurie pe buzele lor la acest lucru, fiindcă ei știu că Regele șade pe tronul său, și că justificarea numelui lui Iehova este aproape. În timp ce ei au mers în chipul acesta, dușmanul a făcut cele mai mari străduințe să-i înghită fiindcă ei vestese mărturia lui Isus Christos în ascultare față de porunca lui Dumnezeu. (Apocalips 12:17) Nici o prigonire însă oricât de mare să fi fost, n'a putut potoli zelul credincioșilor. Ei au observat mâna Domnului cum desparte pe oameni unii de alții; ei au observat și aceea cum se adună „caprele” sub comanda lui Gog ca să facă voința lui Satan; și ei au văzut de asemenea și aceea cum clasa sinceră a „oilor” se adună într-o ceată sub conducerea Domnului. Ei mai observă acum și aceea că întregă clasa numită de Domnul „alte oi” este adusă în cetatea de scăpare înainte ca cel mai mare dintre toate necazurile să năvălească peste lume.

42 Cu această cunoștință și acest privilegiu vine și o răspundere mai mare pe martorii lui Iehova de a face lucrul lor cu mai mare zel și seriozitate și să înmăneze oamenilor binevoitori mărturia. Acești credincioși văd și apreciază aceste lucruri și sunt hotărâți să nu permită a fi împiedecați de nici o împotrivire sau prigonire dela împlinirea în mod credincios a datorinței cu care au fost însărcinați. Facă ierarhia romano-catolică și toți ceilalți din horda blestemată a lui Satan ce voiesc. Din harul lui Iehova martorii săi credincioși vor continua să cânte lauda Celui Prea Înalt. Și răspunderea Ionadabilor creștine când vin la cunoștința și înțelegerea adevărului. Ei trebuie să fie cu luare-aminte la aceea ca să se dovedească Dom-

nului ca credincioși și adevărați și să facă cu puterea lor ce găsească mâinile lor să facă. Aceasta este condițiunea ce trebuie împlinită pentru a putea apartine la mulțimea mare de oameni care este descrisă în Apocalips. Aceasta mulțime mare de oameni și-a unii glasul cu acel al rămășiței în cântare, și a fost umplută de spiritul serviciului care marchează pe rămășiță, și împreună cu rămășița, martorii lui Iehova, merg înainte către Armaghedon spre justificarea numelui sfânt al lui Iehova. Cercuirile chiuiesc acum de bucurie că ziua justificării numelui lui Dumnezeu a sosit. Rămășița unșă și mulțimea mare de oameni de pe pământ cântă acum împreună: „Cuvântați între popoare: Domnul domnește! Intemeiatu-s'a lumea, și nu se va clăti. El popoarele cu dreptate le judecă. Bucure-se cerul, și veselească-se pământul, mugească marea și toate ce o umplu!” — Psalm 96:10, 11.

„Dacă aceasta este înțelegerea justă cu privire la „mulțimea mare de oameni”, cum putem aduce în armonie cu aceasta textele biblice cu privire la „prizonieri”; „preoții” și „Leviții”; „șapal ispășitor”; „Samson”; și „fecioarele nechibzuite”? Dacă explicarea de mai sus este înțelegerea adevărată despre mulțimea mare de oameni, atunci de sigur trebuie să se găsească că toate lucrurile cealalte sunt în armonie perfectă cu aceasta; și din harul Domnului ele vor fi examinate în numerele următoare ale revistei.

(Urmează).

Intrebări pentru studiu

Alin. 1, 2. Care este „cea dintâiu și cea mai mare poruncă”? Când și cui se aplică? Cum se arată ascultarea față de această poruncă?

Alin. 3, 4. Ce se arată prin declarațiunea că mulțimea mare de oameni „stătea înaintea tronului și înaintea Mielului în haine albe și cu ramuri de finic în mâinile lor”? La ce și pentru ce zic îngerii „amin” în versetul 12? Ce este arătat în acesta împreună cu expresiunea de închinăciune care este raportată pe mai departe acolo?

Alin. 5. Arată motivul întrebării puse în versetul 13. Cine a propus această întrebare și ce înseamnă acest fapt?

Alin. 6—8. Explică dacă textele biblice sau faptele arată că „mulțimea mare de oameni” este o clasă născută de spirit și poate fi găsită acum în sistemele bisericesti și mai târziu va ieși din ele.

Alin. 9—11. Arată însemnarea alitudinii lui Ioan, după cum este exprimată în cuvintele sale în versetul al

patrusprezecelea, și arată și însemnarea faptului că bătrânul a știut și a dat răspunsul adevărat la întrebarea pusă. Care este împlinirea acestei părți a viziunii profetice?

Alin. 12—13. Cum și când vine mulțimea mare de oameni „din necazul cel mare”?

Alin. 16. Explică în ce scop au fost scurtate zilele acelea ale necazului.

Alin. 17—20. Cum a fost împlinit lucrul curățirii care a fost arătat dinainte în Zaharia 3:3—5? Ce s'a arătat fără îndoială în simbol, a) prin „hainele” cu cari era îmbrăcată mulțimea mare de oameni, și b) prin aceea că ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului?

Alin. 21—24. Arată că acum se poate vedea limpede o clasă care corespunde exact descrierii care este dată în Apocalips 7 cu privire „la mulțimea mare de oameni”.

Alin. 25—28. Arată ce potrivite sunt și celelalte declarațiuni cu privire la mulțimea mare de oameni, și a) că ei slujesc pe Dumnezeu „zi și noapte”, și b) că ei slujesc pe Dumnezeu „în templul lui”.

Alin. 29—32. Citând texte biblice adevărate aplică următoarele declarațiuni: a) „Cel ce șade pe scaunul de domnie, își va întinde peste ei cortul lui”; mai departe declarațiunea versetului 16.

Alin. 33—36. Arată cine sunt aceia pe care Isus în Ioan 10:14 îi numește „alte oi”. Arată regulă cu privire la răspunderea „oilor” amintite în Ioan 10:14 și aseamănă această răspundere cu cea a celor numiți „alte oi”.

Alin. 37—39. Arată cum are loc conducerea și pașterea mulțimii mari de oameni amintite în Apocalips 7:17. Arată motivul pentru „lacrimile” amintite acolo. Cum șterge Dumnezeu aceste lacrimi?

Alin. 40, 41. Ce privilegii a dat Iehova poporului său de la scurtarea timpului de necaz? Pentru ce se combate vestirea lor a mesajului adevăratului? Cari sunt dovezile că mărturia depusă împlinește scopul declarat al lui Iehova?

Alin. 42. Arată a) răspunderea legată cu această cunoștință și acest privilegiu, și b) care este dovada că cineva apreciază această cunoștință, acest privilegiu și această răspundere.

Alin. 43. Cari sunt textele biblice inrudite cari se îmbulzesc în acest loc pentru a fi examinate?

(W. T. din 15 August 1935).

PRIZONIERI

„Să deschizi ochii orbilor, să scoți din temniță pe cei legați [alte traduceri: pe prizonieri], și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întunec”. — Isaia 42:7.

PARTEA I-a

IEHOVA este autorul întregii profetii sau al tuturor profetiilor care se află în Sfânta Scriptură, și profetia nu poate fi înțeleasă numai atunci când îi place lui Iehova să o reveleze sau descopere. Regula divină cu privire la profetie este explicată de apostolul Petre în felul următor: „Știind mai întâiu de toate, că toată proorocia din Scriptură nu s'a făcut cu deslegarea culya din oameni [după alte trad.: nu poate fi interpretată în mod privat]; pentru că niciodată nicio proorocie n'a fost rostită după voia omenească, ci oamenii cei sfinți ai lui Dumnezeu au rostit-o, fiind mișcați de duhul sfânt”. (2 Petru 1:20, 21; Noul Testament tradus de episcopul Nicodem.) Dacă unii oameni răspândesc o interpretare a profetiei divine, contrar regulii acesteia, vor ajunge de bună seamă în „ape adânde” peste cari nu pot să vadă; iar dacă alții urmează

astfel de interpretări private ale profetiei vor ajunge de asemenea în încurcătură. Aceasta nu se spune aici, ca o critică împotriva persoanelor care au încercat să interpreteze profetii, ci aceasta se scrie aici pentru ca să se aducă aminte că regula lui Dumnezeu trebuie observată și urmată dacă vom să înțelegem însemnarea adevărată a Cuvântului său sfânt. Scriptura cuprinde multe declarațiuni profetice cu privire la „prizonieri”. Câteva interpretări care au fost date și răspândite înainte de venirea Domnului Isus în putere și mărire pentru judecată, au fost cu totul greșite. Acest fel de interpretare privată a Scripturii care de atunci încoace a fost continuat de alții, nu i-a luminat deloc, ci, dimpotrivă, i-a lăsat în întuneric. „Mulțimea mare de oameni”, de pildă, a fost privită ca ceată născută de spirit care s'a arătat

în mare măsură neascultătoare și necredincioasă față de Dumnezeu și legământul ei, și „prizonierii” au fost priviți ca și cum ar fi aceeași clasă ca mulțimea mare de oameni. Acum însă s'a prezentat de curând prin revistă dovada biblică că mulțimea mare de oameni nu se compune din creații născute de spirit și că lor nu le este pus înainte ca nădejde un loc spiritual, cerească. Dovedește Scriptura că mulțimea mare de oameni și clasa prizonierilor sunt identice?

2 Un prizonier este acela care este prins sau deținut de altul și este legat și jefuit de toată libertatea sa. O creație care se află într-o astfel de situație trebuie să fie în viață, deoarece un mort nu poate fi numit un prizonier. Închisoarea sau temnița nu se poate referi la moarte, deoarece morții nu știu nimic, ei au încetat de a mai exista și prin urmare nu au nicio libertate pe care ar putea-o exercita. Dacă o persoană este oarbă față de adevăr, și această orbire a fost cauzată de altcineva, atunci această persoană este legată cu lanțurile neștiinței. Când cineva se află în întuneric și nu știe ce cale să urmeze, el este împiedecat în exercitarea libertății sale de acțiune și de aceea este un prizonier. Satan este primul întunericului, și el împreună cu complicii săi numeroși întrebuițai în lucrul lui rău, ține pe neamul omenesc în robie și prin urmare în întuneric. — 2 Corinteni 4:1-5; Efeseni 6:12; Coloseni 1:13; 1 Ioan 5:19.

3 Iehova declară prin profetul său: „Iată robul meu, pe care-l sprijinesc, alesul meu, în care își găsește plăcere sufletul meu. Am pus duhul meu peste el; el va vesti neamurilor judecata [alte trad.: dreptatea]”. (Isaia 42:1) Profesia se referă aici în primul rând la Christos Isus; și când cei cari au fost găsiți credincioși în legământul lor sunt primiți în templul regelui, și ei devin o parte a clasei „servului ales”. Aceștia cari au devenit membri ai servului ales au fost înainte de aceea în întuneric, și a fost de lipsă de a-i aduce din întuneric în lumină și la libertatea lui Christos Isus. „El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului, și ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei lui”. — Coloseni 1:13.

4 Profesia lui Isaia citată mai sus pare a se împlini cu deosebire în timpul când Domnul Isus a venit în putere și slavă în templu ca să fie judecată. De aceea se declară aici — și această declarație luată singură poate părea dogmatică —: Prizonierii amintiți în profesie cuprind trei clase, și anume: 1) rămășița credincioasă originală pe care Domnul la venirea lui în templu o găsește credincioasă și care a fost preumbră prin Mardoheu și Naomi;

2) membrii clasei Estera și Rut; și 3) clasa pământească a oilor sau „mulțimea de oameni”. Această declarație nu se dă aici pentru a o face să apară dogmatică, ci pentruca examinatorul Scripturii să țină în minte aceste trei clase când examinează diferitele texte biblice cu privire la prizonieri. Pentruca să putem ajunge la o cunoștință mai clară a profesiilor cu privire la prizonieri, pare a fi potrivit ca obiectul să fie examinat prin revistă în mod amănunțit. De aceea se va încerca din mila Domnului de a examina numeroasele texte biblice cu privire la prizonieri, și noi credem că aceste texte biblice, după cum se poate vedea, se referă în mod clar la cele trei clase enumerate mai sus.

5 Se arată că chiar și aceia cari sunt drepti în ochii lui Dumnezeu pot fi încetuși și astfel își pot pierde libertatea. „Dumnezeu este puternic, dar nu leapădă pe nimeni... Nu-și întoarce ochii de asupra celor fără prihană [după alte trad.: drepti]... Se împlinse și cădă în lanțuri și să fie prinși în legăturile nenorocirii? Le pune înainte faptele lor, fărădelegile lor, mândria lor. Îi înștiințează ca să se îndrepte, îi îndeamnă să se întoarcă dela neleguire. Dacă ascultă și se supun, își sfârșesc [după alte trad.: petrec]-zilele în fericire, și anii în bucurie. Dacă n'ascultă, pier uciși de sabie, mor în orbirea lor. Nelegiușii se mânia, nu strigă către Dumnezeu când îi fulănuie; își pierd viața în tinerețe, mor ca cei desfrânași. Dar Dumnezeu scapă pe cel nenorocit prin nenorocirea lui, și prin suferință îl înștiințează”. — Iov 36:5-15.

6 Faptele bine cunoscute arată că în trecut Poporul de legământ al lui Dumnezeu a ținut la anumite învățături și obiceiuri din neștiință, din care pricină ei au fost foarte legați și n'a avut și nici n'a putut exercita libertate deplină în timp ce s'a străduit să slujească pe Dumnezeu. Când însă Domnul a făcut atenție pe urmașii săi că ei au fost în eroare și prin urmare nelegiuși, și i-a pedepsit, ei au luat în seamă aceasta și s'au întors dela neleguirea lor. După aceea ca urmași adevărați ai lui Christos Isus au fost aduși în lumină mai clară și în libertate mai mare. Pare a fi sigur că Elihu vorbește aici de o clasă reprezentată prin Iov, adică de poporul de legământ al lui Dumnezeu.

7 Cei ce se află într'un legământ cu Dumnezeu sunt legați de el; când însă dușmanul a venit împotriva lor cu puterea, atunci de frica dușmanului nu și-au împlinit datoria și astfel au ajuns în cursa lui Satan. Din acest motiv a și permis Iehova ca să fie făcuți prizonieri. După aceea ei și-au dat seama de situația lor legată și au înțeles și aceea pentruca au fost încetuși și în temniță; ei și-au adus aminte că Iehova va asculta strigătul acelora cari într-o astfel de situație se devotează pe deplin, și așteaptă de la el liberare și-l roagă să-i libereze, și că ei îi va scăpa. În armonie cu aceasta profetul a scris: „Eu sunt nenorocit și sufăr: Dumnezeule, ajutorul tău să mă ridice... Nenorocii [alte trad.: smeriți] văd lucrul acesta și se bucură; voi, cari căutați pe Dumnezeu, veselă să vă fie inima! Căci Domnul ascultă pe cei săraci, și nu nesocotește pe prinșii lui de războiu” (Psalm 69:29-33). Fără îndoială prizonierii amintiți aici sunt poporul de legământ al lui Dumnezeu, cu deosebire rămășița care a fost în captivitate și a fost adunată la Dumnezeu când a venit Domnul la templu. Sunt copiii proprii ai lui Dumnezeu aceia cari sunt arătați aci legați în captivitate, deci ca prizonieri.

8 Ei sunt săraci în spirit și smeriți și doresc în mod sincer să învețe să cunoască voința lui Dumnezeu și să o facă. Vorbitorul în acest Psalm pare în mod vădit a vorbi pentru aceia care deși sunt devotați lui Iehova totuși sunt prizonieri, și aceasta reiese din același Psalm: „Scoate-mă din noroiu, ca să nu mă mai ațund! Să fiu izbăvit de vrăjmașii mei și din prăpastie! Să nu mai dau valurile peste mine, să nu mă înghită adâncul, și să nu se închidă groapa peste mine! Ascultă-mă, Doamne, căci bunătatea ta este nemărginită. În îndurarea ta cea mare, întoarce-ți privirile spre mine, și nu-ți ascunde, față de robul tău! Căci sunt în necaz: grăbește de m'ascultă! Apropie-te de sufletul meu; și izbăvește-l! Scapă-mă, din pricina vrăjmașilor mei!” — Psalm 69:14-18.

9 Versetul al nouălea al acestui Psalm este citat în Ioan 2:17 și Romani 15:3 și este aplicat lui Isus ca vorbitorul acestor cuvinte. Versetul douăzeci și unu este citat în Matei 27:34 și Ioan 19:29 ca împlinit literalmente la Isus. Din aceasta reiese că credincioșii lui Iehova pot fi deținuți și sunt deținuți un timp oarecare ca prizonieri în captivitate. Apostolul Pavel a fost în Roma în temniță și vorbește despre sine ca despre „înternișatul lui Isus Christos”. (Efeseni 3:1; 6:20) Iehova vorbește prin profetul lui despre aceeași clasă credincioasă ca despre prizonierii lui, adică cari sunt ținși captivi de alții. — Isaia 45:13.

10 Când și în ce împrejurări se împlinse că Domnul „nu nesocotește pe prinșii lui de războiu [o altă traducere românească sună: nu desprețuște pe cei încetuși ai săi]”? Evident, când cei ce-l sunt devotați sufăr pentruca sunt deținuți și sunt jefuiți de libertatea lor în serviciul lui Iehova. În decursul războiului mondial fiii credincioși ai lui Iehova de pe pământ au fost împiedecați, și li s'a luat libertatea, ei au fost prizonieri și mulți dintre ei au fost aruncați literalmente în închisoare. Ca copiii plini de credință ai lui Dumnezeu ei s'au rugat și au strigat mereu la Iehova. În anul 1918 Iehova a început să clădească Sionul prin aceea că a înviat pe credincioșii cari au murit și i-a adus în templu și a adunat și pe rămășița credincioasă la sine în templu. Aceste fapte pe cari Domnul

le-a făcut, să se întâmple în împlinirea profeției sale răspund la întrebarea pusă mai sus, și răspunsul se găsește în cuvintele următoare: „Căci Domnul a rezidit Sionul, în mărirea sa arătată-s-a. La rugăciunea celui nemângâiat plocatu-sa, și cererea lor n'a nesocotit”. — Psalm 102:16, 17.

¹¹ Faptele arată că Domnul în anul 1918 când a fost zidit Sionul i-a scos afară din închisoare sau din starea lor de legați. Textele biblice următoare arată că urmașii credincioși ai lui Christos Isus, cari au fost luați în Sion și au fost făcuți o parte ai Sionului, sunt cei încătușați sau în închisoare. „Căci Dumnezeu va mântui Sionul, și va rezidi cetățile lui Iuda, și într'insele vor locui [cei ce-au fost legați însă mai târziu au fost liberați], și le vor stăpâni. Și seminția servilor săi [rămășița sau sămânța care formează servul lui Iehova] le va moșteni, și cei ce iubesc numele lui vor locui într'insele”. — Psalm 69:35, 36.

¹² Din 1917 până în 1919 în decursul războiului mondial a venit necaz mare peste urmașii credincioși ai lui Christos Isus. Aceste persoane devotate lui Dumnezeu sunt preumbrite prin Iacob și lor li se aplică următoarele cuvinte ale Psalmistului: „Căci au mâncat pe Iacob; și i-au pustit locuința”. (Psalm 79: 7) Aceeaș clasă a fost preumbrită de Isaia când a avut o vedenie despre Regele în templu, și când a mărturisit nedreptatea sa și a strigat la Domnul. (Isaia 6:5, 6) În acelaș chip mărturisește și rămășița lui Iacob, aceeaș clasă, nedreptatea sau nelegiuirea ei. Ei au fost chemați pentru cauza numelui lui Iehova, și când au fost în strămtorare sau în închisoare au strigat: „Nu-ți mai aduce aminte de nelegiuirile strămoșilor noștri, ei să ne iese degrabă înaintea îndurării tale! Căci suntem nenorociți de tot! Ajută-ne, Dumnezeu mântuirii noastre, pentru slava numelui tău! Izbăvește-ne, și iartă-ne păcatele, pentru numele tău!” Nu au privit toate națiunile în decursul războiului mondial cu batjocură și dispreț la poporul credincios al lui Dumnezeu? De aceea se roagă credincioșii lui Dumnezeu: „Pentruce să zică neamurile: Unde este Dumnezeul lor? Să se știe, înaintea ochilor noștri [în Armaghedon când va răzbuia Dumnezeu pe credincioșii lui], printre neamuri, că tu răzbuia sângele vărsat al robilor tăi!” — Psalm 79:10.

¹³ După aceea Psalmistul întreabă următoarele cuvinte ale celor încătușați: „Vină înaintea ta suspinul celui încătușat; păzește prin puterea ta cea mare pe cei ce sunt hotărâți morții [după alte traduceri de Biblie străine: pe copiii morții]”. (Psalm 79:14) Acești urmași credincioși ai lui Christos Isus au observat în anii 1917 până în 1919, că Satan și instrumentele sale sau complicii săi, au încercat să-i omoare. Textul biblic citat mai sus nu înseamnă că Iehova i-ar fi hotărât morții ei dușmanul i-a hotărât să fie nimiciți. Din pricina stării lor de împiedcați sau întemnițați lor în decursul aceluși perioadă al războiului mondial ei și au suspinat și s'au rugat întocmai după cum scrie Psalmistul: „Vină înaintea ta suspinul celui încătușat”, adică înaintea lui Iehova pentruca să fie deslegați și liberați; și deoarece dușmanul li hotărâse nimicirii, ei sunt numiți aci „copiii morții”. Rugăciunea lor a fost ca să fie linați în viață și păziți pentruca să-l poată lauda și sluji. Ei au fost întocmai ca valca oaselor uscate pe care o descrie profetul Ezechiel (37:1, 2) Văpaia prigonirii poporului lui Dumnezeu prin Satan și agenții săi i-a uscat foarte tare, ei au fost plecați și triști în spirit, și ei au suspinat și au strigat la Domnul. Toți din poporul lui Dumnezeu au fost atunci împiedecați și mulți dintre ei au fost într'adevăr în temniță, și ei toți împreună au suspinat și au strigat la Domnul. Diavolul începuse războiul pentru nimicirea lor pentrucă s'au străduit să asculte poruncile lui Iehova. (Apocalips 12:17). Profeția nu se referă la „mulțimea mare de oameni”, și aceasta nici nu a fost rugăciunea ei deoarece mulțimea mare de oameni nici nu se arătase încă deloc. Rugăciunea aceasta este a celor devotați în mod ere-

dincios lui Iehova cari la venirea Domnului Isus la templu au fost găsiți credincioși și pe cari i-a făcut servul credincios și înțelept căruia i-e încredințat toată averea sa, și anume interesele împărăției de pe pământ. (Matei 24:46, 47) Rămășița sau credincioșii nu se roagă ca moartea legământului lor de sacrificiu să fie amânată, ci ca încercarea dușmanului de a-i omori să fie zădărnicită pentruca să poată sluji mai departe pe Iehova. Aceștia ca fiii lui Iehova sunt și fiii luminii și ai vieții; în schimb pentru banda lui Satan ei sunt „copiii morții” fiindcă dușmanul i-a hotărât pentru nimicire. Credincioșii s'au rugat la Iehova să-i păzească pentru serviciul său și aceasta s'a și întâmplat într'adevăr în decursul războiului mondial. Concluziunea de mai sus mai este sprijinită și prin textele următoare: „Ne dai ca pe niște oi de mâncat, și ne risipești printre neamuri”. (Psalm 44:11) „Deschideți gura pentru cel mut, pentru pricina tuturilor celor părăsiți. [Biblia engleză: tuturilor celor hotărâți pentru nimicire]; Deschide-ți gura, judecă cu dreptate, și apără pe cel nenorocit și pe cel lipsit”. — Proverbe 31:8, 9.

¹⁴ În decursul războiului mondial sfinții devotați în mod credincios lui Dumnezeu de pe pământ au fost aceia cari se aflau în primejdie de a fi uciși de dușman și nu „mulțimea mare de oameni”, deoarece mulțimea mare de oameni atunci nu se pusese încă pe partea lui Iehova și prin urmare nici nu se arătase încă. „Din pricina celor aleși” a fost scurtat periodul necazului? acel period s'a început în 1914 și în 1918 a fost scurtat prin oprirea războiului mondial pentruca cei aleși să poată sluji pe Iehova și să poată da mărturie pentru numele său. (Matei 24:21, 22) Sfinții credincioși ai lui Dumnezeu de pe pământ au suspinat și s'au rugat în decursul războiului mondial ca să le fie deslegat legăturile, și de aceea lor li se aplică textul următor: „Ca să audă suspinul celui încătușat, ca să scape pe cei hotărâți la moarte [după Biblia americană: pe copiii morții]”. — Psalm 102:20.

¹⁵ Pentruce se roagă ca să li se rupă cătușile și să fie liberați din temniță? Ei au fost chemați din lume ca un popor pentru numele lui Iehova și au fost despărțiți de ea, și atât faptele cât și cuvintele profeției sunt de acord asupra punctului că dorința lor a fost să fie liberați ca să poată sluji pe Iehova, după cum este spus în profeție: „Pentru ca ei să vestească în Sion numele Domnului, și laudele lui în Ierusalim”. — Psalm 102:21.

¹⁶ Când martorii credincioși ai lui Iehova se aflau în captivitate în decursul războiului mondial, n'au putut vesti în Sion numele lui Iehova și nici n'au putut zice Sionului: „Dumnezeu tău împărățește!”, și de asemenea ei n'au putut să arate allora calea spre Sion, deoarece însă din 1919 încoace au făcut, Iehova a arătat îndurare față de ei prin aceea că le-a ascultat rugăciunile și i-a liberat de cătușile puterii împiedecătoare a lui Satan și i-a zidit în Sion; Dumnezeu a știut că aceasta se va întâmpla de aceea a pus pe profetul său să scrie dinainte pentru acești credincioși: „Tu te vei scula, și vei avea milă de Sion; căci este vremea să te înduri de ei, a venit vremea hotărâții pentru ei”. — Psalm 102:13.

¹⁷ Profeția fixează apoi timpul când va asculta Domnul rugăciunea: „Da, Domnul va zidi iarăș Sionul, și se va arăta în slava sa. El ia aminte la rugăciunea nevoiașului, și nu-i nesocotește rugăciunea”. (Psalm 102:16, 17) Rugăciunea credincioșilor n'a fost nesocotită ci în timp ce s'au rugat Dumnezeu i-a ascultat: „Căci Domnul ascultă pe cei lipsiți, și nu desprețuiește pe cei încătușați ai săi”. (Psalm 69:33; traducerea românească a Bibliei de Dr. N. Nitzulescu) Plini de încredere acești prizonieri continuă deci să se roage: „căci Dumnezeu va mântui Sionul, și va rezidi cetățile lui Iuda, și într'insele vor locui, și le vor stăpâni. Și seminția servilor săi le va moșteni, și cei ce iubesc numele lui vor locui într'insele”. — Psalm 69:35, 36; trad. Dr. N. Nitzulescu.

¹⁸ Urmășii credincioși ai lui Christos Isus sunt adunați în Sion și acolo și rămân. Pe aceștia Iehova i-a scos din închisori sau restrângeri și i-a zidit în Sion. Ei au fost împiedecați sau întemnițați de organizațiunea lui

Satan, cu deosebire în cursul războiului mondial. Aceste texte biblice nu se pot referi la mulțimea mare de oameni deoarece această clasă nu este zidită în Sion și nu este făcută o parte a casei regale a lui Iehova.

¹⁹ După anul 1919 membrii rămășiței credincioase au observat că Christos Isus venise la templu, și apoi au vorbit cu cuvintele profetului: „Căci Domnul a rezidat Sionul, în mărirea sa arătată-s'a [prin trimiterrea lui Christos Isus la templu, prin învierea celor credincioși cari dormeau în moarte, și prin adunarea celor credincioși în templu]. La rugăciunea celui nemângâiat plecatu-s'a, și cererea lor a'a nescolit". — Psalm 102:17, 18; trad. Dr. N. Nitzulescu; în alte traduceri Ps. 102:16, 17.

²⁰ Cine sunt „cei nemângâiați” amintiți aici? Sunt toți aceia cari în decursul periodului de împiedecare al războiului mondial au rămas credincioși, deci cari în textul de mai sus sunt descriși ca „prizonieri”. Iehova a privit în jos din sanctuarul său și a auzit suspinul prizonierului său și i-a rupt cătușile. Aceasta a fost clasa pe care dușmanul a ales-o ca să o atace, să o facă prizonieră și să o împiedece, și dușmanii au încercat în cursul aceluiași period al războiului mondial să nimicească pe cei credincioși. Zilele lor au fost scurtate și puterea lor slăbită. „Pe cale ei a slăbit puterea mea, a scurtat zilele mele. Zisu-mi-am [clasa servului credincios]: Dumnezeuul meu [Isus în templu, după cum arată aplicarea acestui text biblic în Evrei 1:10—12, căruia i se adresează aci rămășița]; nu mă răpi la jumătatea zilelor mele [la momentul hotărârilor dintre lucrarea Ilie și Eliseu]; din neam în neam sunt anii tăi [ai lui Isus]; din vechime înlemeiat-ai pământul, și cerul lucrul mâinilor tale este. Ele vor pieri, dar tu vei rămânea... Fiii servilor tăi locui-vor, și seminția lor înlări-se-va înaintea ta”. — Psalm 102:24—29; traducere Dr. N. Nitzulescu; în alte traduceri Psalm 102:23—28.

²¹ Să se observe că clasa prizonierilor este aceea care se roagă: „Vină înaintea ta suspinul celui încătușat [a clasei servului credincios]”. Rugăciunea este ca această clasă credincioasă să fie păzită sau scăpată de atentatul criminal al dușmanilor. „Păzește prin puterea ta cea mare pe cei ce sunt hotărâți morței [de dușman]”. Apoi credincioșii se roagă mai departe: „Și întoarce vecinilor noștri [dușmănoși, religioși cari caută să ne iete viața] de șapte ori în sânul lor defaima, cu care te-au defăimat, Doamne! Dar noi, poporul tău [scos din închisoare și păzit pentru serviciul tău] și oile pășunii tale, îți vom mulțumi în veci; din neam în neam vom proclama lauda ta”. — Psalm 79:11—13; trad. Dr. N. Nitzulescu.

²² Faptele care s'au întâmplat dela venirea Domnului Isus la templu, și cari au fost făcute cunoscut credincioșilor lui Dumnezeu, dovedesc definitiv că rugăciunea de mai sus scrisă de psalmist, și care este făcută de prizonieri sau de cei încătușați, a fost ascultată de Iehova; deoarece atunci „a venit izbăvitorul din Sion și a îndepărtat nelegiuirile dela Iacob [clasa servului credincios]. Atunci „tot Israelul [spiritual] va fi mântuit”. (Romani 11:26, 27) (Vezi cartea „Iehova”, pagina 175, în engleză.) Membrii rămășiței credincioase știu acum că Iehova i-a liberat de dușmani și i-au adus în Sion, și știind ei aceasta, ei cântă acum: „De n'ar fi fost Domnul de partea noastră, când s'au ridicat oamenii împotriva noastră, ne-ar fi înghițit de-vii, când li s'a aprins mânia împotriva noastră... Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul pasăreului; lațul s'a rupt, și noi am scăpat [din temniță și din împiedecare]. Ajutorul nostru este în numele Domnului, care a făcut cerurile și pământul”. — Psalm 124:2, 3, 7, 8.

²³ Rămășița se află acum în primejdie mai mare decât a fi ucisă de dușmani, dar ea se sprijinește plină de încredere pe Iehova și Christos Isus și prin mila și puterea Domnului ea continuă vestirea mesajului împărăției. Mărturia de mai sus dovedește că rămășița a fost un timp oarecare în închisoare, și anume înainte de a se arăta clasa Ionadab sau mulțimea mare de oameni.

Altă dovadă

²⁴ Există și alte mărturii adevărate cari pot fi examinate aci cu folos. Profetia scrisă în Psalmul 107 este amintită ca un prizonier. Revista a citat deja mai înainte fapte cari arată că acest Psalm dela versetul prim până la versetul șapte se referă la clasa „servului credincios” care este adunată la Domnul. Aceasta a fost scoasă dintr-o experiență asemănătoare celei a lui Israel în pustie și a fost adunată la Sion „cetatea” lor permanentă „de locuit”, și aceasta a avut loc dela venirea Domnului la templu în anul 1918. Experiențele clasei servului credincios în decursul războiului mondial, au fost cel puțin o parte a acestor experiențe în pustie ale celor „răscumpărați de Domnul, pe cari i-a izbăvit ei din mâna vrăjmașului”. Este rămășița în carne sau corp aceea, aci numită „fiii oamenilor”, care apreciază bunătatea lui Dumnezeu față de ea și laudă pe Domnul „pentru minunile lui față de fiii oamenilor” (Versetul 8) Apoi Psalmistul zice despre acești credincioși: „Căci ei a potolit setea sufletului însetat, și a umplut de bunătăți sufletul flămând” (versetul 9). Dumnezeu i-a săturat cu o venenie despre mărirea sa în templu. — Psalm 17:15; vezi „Vestitorul numelui lui Iehova” 1934, pagina 57.

²⁵ Este de așteptat că o examinare a întregului Psalm 107 în acest loc nu va fi numai interesantă ci și folositoare pentru toți cari caută în mod sincer să înțeleagă profetia. Psalmistul scrie apoi: „Cei ce ședezu în întunec și în umbra morții, trăiau legați [evrește: prizonieri] în ticăloșie și în fiare”. (Psalm 107:10) Cuvintele profetului descopăr că cei descriși aci au fost nebuni și îndărătnici dar nu incorigibili (cari nu se pot îndrepta). Printre candidații la împărăție unii au arătat mai puțin egoism iar alții mai mult egoism, dar ei au fost întovărășiți unii cu alții. Cei egoiști au adus neceaz atât peste ei cât și peste credincioșii legați sau asociați cu ei. În decursul războiului mondial aproape întreg poporul lui Dumnezeu de pe pământ, dacă nu chiar toți fără excepțiune, a primit și a crezut tălcuirea că „inutile stăpâniri” (Romani 13:1) ar fi stăpânitorii vizibili ai acestei lumi. Aproape întreg poporul lui Dumnezeu a devenit neglijent și neascultător față de porunciile de a sluji pe Iehova Dumnezeu din pricina fricei sale dinaintea acestor așa zise „inutile stăpâniri”, și prin urmare purtarea lor a fost în această măsură rebelă. Faptul că poporul lui Dumnezeu n'a avut curaj în vestirea mesajului adevăratului a avut ca urmare că dușmanul l-a prigonit și apăsul cu atât mai tare. Din pricina aceasta întreg poporul lui Dumnezeu a ajuns într-o stare de restrângere sau împiedecare, atât cei rebeli cât și cei ce erau într-o măsură oarecare credincioși, și ei toți au șezut în întuneric. (Isaia 12:7) Pe cei ce s'au dovedit însă credincioși în încercare, Domnul i-a scos din întuneric. Despre ei este scris: „Celui fără prihană îi răsare o lumină în întunec”. — Psalm 112:4.

²⁶ După cum se va observa mai târziu, psalmul 107 arată că Dumnezeu scoate pe cei credincioși din întuneric pentru ca să se ridice și să meargă înainte, și tocmai acest lucru a fost făcut de credincioși după războiul mondial. „În ziua aceea, surzii vor auzi cuvintele cârții, și ochii orbilor, izbăviți de negură și întunecare, vor vedea”. — Isaia 29:18.

²⁷ Este sigur că dușmanii n'au lumină pentru aceia pe cari li s'au prigonit, și ei caută să împiedece ca prizonierii să primească vreo lumină. Iehova a permis ca credincioșii săi să fie conduși în întuneric împreună cu cei nebuni sau răsvrațiți. Aceasta a fost situațiunea care s'a format în decursul periodului războiului mondial, și ea este preumbrită prin ceea ce a venit asupra Israelului natural, Ieremia, care a reprezentat pe clasa marilor credincioși ai lui Iehova, zice: „Eu sunt omul care a văzut suferința sub năvălăa urgiei lui. El m'a dus, m'a făcut să umblu în întunecare, și nu în lumină”. — Plângerile lui Ieremia 3:1, 2.

²⁸ Cei ce s'au dovedit mai târziu în probă ca credincioși și cari în cursul războiului mondial au fost în întu-

nerie și în captivitate, au locuit în „umbra morții” cum zice psalmistul. Ei însă au iubit pe Dumnezeu cu toate acestea și i-au fost credincioși, și au strigat în cuvintele psalmistului: „Inima nu mi s'a întors înapoi, pașii nu mi s'au depărtat de pe cărarea ta, ca să ne zdrobești în locuința șacalilor [după traducerea engleză: deși ne-ai zdrobit în locuința balaurilor, adică înghișitorilor], și să ne acoperi cu umbra morții... Dar din pricina ta suntem junghiați în toate zilele, suntem priviți ca niște oi sorțite pentru măcelărie”. — Psalm 14:18, 19, 22.

²⁹ În Romani 3:36, 37 apostolul aplică acest psalm cu deosebire credincioșilor poporului lui Dumnezeu. În cursul aceluși timp de întinerie ei au zis mai departe: „Chiar, dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău”. (Psalm 23:4) Ei și-au pus încrederea și pe mai departe în mod credincios în Iehova. În acea situațiune ei au fost într'adevăr „legați în ticăloșie și în fiare”. Poporul lui Dumnezeu a mers în captivitate din pricina ticăloșiei pe care a adus-o dușmanul peste ei. (Plângerile lui Ieremia 1:3-5) Să se observe însă și celelalte cuvinte scrise care se referesc cu deosebire la Izraeliții spirituali, credincioși: „Căci Domnul nu leapădă pentru totdeauna. Ci, când măhnește pe cineva, se îndură iarăși de el, după îndurarea lui cea mare; căci el nu necăjește cu plăcere, nici nu măhnește lucruros pe copiii oamenilor. Când se calcă în picioare toți prinșii de război ai unei țări... Când este nedreptățit un om în pricina lui, nu vede Domnul?” — Plângerile lui Ieremia 3:31-34, 36.

³⁰ Domnul a fost într'o măsură oarecare supărat de slăbiciunea pe care a arătat-o clasa servului și din pricina acestei slăbiciuni dușmanul i-a adus în mai mare mizerie sau ticăloșie. Dumnezeu a fost puțin mâniat pe clasa servului, însă foarte mâniat pe dușman. „Așa vorbește Domnul oștirilor: Sunt plin de o mare gelozie pentru Ierusalim și pentru Sion, și sunt plin de o mare mânie împotriva neamurilor îngâmfate: căci mă mâniașem numai puțin, dar ele au ajutat spre uenorocire”. — Zaharia 1:14, 15.

³¹ În chipul sau statuia profetică descrisă de Daniel „fierul” simbolizează partea vizibilă a organizațiunii crude și apăsătoare a lui Satan. (Daniel 2:39, 40) De această parte de fier a organizațiunii lui Satan a fost ținut poporul credincios al lui Dumnezeu în captivitate; de aceea zice Psalmistul (107:10) că erau „legați în ticăloșie și în fiare”. Moise vorbește deja profetic despre aceia cari vor fi chemați la înălțare și a zis: (Dacă nu vei fi credincios pe deplin, atunci) „vei sluji în mijlocul foamei, setei, goliciunii și lipsei de toate, vrăjmașilor tăi, pe cari-i va trimite Domnul împotriva ta. El îți va pune pe grumaz un jug de fier, până te va nimici”. — Deuteronomul 28:48.

³² Moise a avut încredere absolută că Dumnezeu va scoate pe cei credincioși din străntorare și a scris: „Dar pe voi, Domnul v'a luat, și v'a scos din eptorul de fier al Egiptului, ca să-i fiți un popor pus de o parte, cum sunteți azi”. — Deuteronomul 1:20.

³³ Când Iosif a fost în Egipt, picioarele i-au fost puse în fiare. (Psalm 105:18) Se poate vedea așa dar că aceste declarațiuni simbolice cu privire la prizonieri din Psalmul 107:10 se referesc la fiii spirituali ai lui Dumnezeu cari sunt chemați să-l slujească ca martorii săi, și că Psalmul se aplică în mod deosebit poporului lui Dumnezeu care devine „servul credincios și înțelept”.

³⁴ Iehova tratează pe consacrații lui ca grup unit, și legea lui privește întreg grupul sau întreagă ceata și nu are diferite aplicațiuni la diferite persoane din acest grup. Pentru ce a permis Dumnezeu ca fiii lui să ajungă într'o situațiune în care au fost împiedecați și au fost legați în mizerie și fier? Psalmistul răspunde: „Pentruce se răsvărtiseră împotriva cuvintelor lui Dumnezeu, pentrucă nesocotiseră sfatul Celui Prea Înalt”. — Psalm 107:11.

³⁵ Înainte cu mult timp de adunarea clasei servului cre-

dincios la templu și în cursul periodului Hio al bisericii adevărate, unii dintre „bătrânii aleși” au încercat să tâlmăcească această profecie și au aplicat această parte a ei care se examinează aci „mulțimii mari de oameni”, dar deoarece acea tâlmăcire a fost privată ea este falsă. Aceia cari au stăruit să țină la interpretarea lor proprie, au rămas în întinerie. Nebunii au fost aceia (versetul 17) cari s'au răsvărtit și au arătat dispreț și au lucrat împotriva Cuvântului lui Dumnezeu; ceilalți cari mai târziu s'au dovedit credincioși au fost asociați cu nebunii sau cei nechibzuți, și au ajuns împreună cu ei în necaz. Această regulă s'a aplicat și la Izraelul natural: „Aron are să fie” adăugat la poporul lui: căci nu va intra în țara pe care o dau copiilor lui Izrael, pentrucă v'ați împotrivit poruncii mele, la apele Meriba”. — Numeri 20:24.

³⁶ Moise și Aron au suferit din pricina nedreptății pe care a făcut-o întreagă adunarea lui Israel. (Numeri 27:14) Generațiunea mai veche, adică „moșnegii” sau oamenii bătrâni s'au răsvărtit împotriva Domnului, și Moise și Aron au fost socotiți ca aparținând la ceata lor în suferințele cari au urmat după aceea. Când Daniel s'a rugat pentru Izraeliți, el însuși s'a pus printre răsvărtiți: „Noi am păcătuit, am săvârșit nelegiuire, am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut dela poruncile și orânduiriile tale”. — Daniel 9:5-9.

³⁷ În acelaș chip s'a rugat și Ieremia: „Domnul este drept, căci m'am răsvărtit împotriva poruncilor lui. Ascultați, toate popoarele, și vedeți-mi durerea! Fecioarele și lînării mei s'au dus în robie”. (Plângerile lui Ieremia 1:18) Această regulă se aplică și Izraelului spiritual. În cursul periodului războiului mondial unii dintre consacrații au fost influențați prin purtarea greșită a altora cari s'au răsvărtit ca Cora. Din pricina altitudinii acesteia greșite, zice profetul: „El [Dumnezeu] le-a smerit inima prin suferință: au căzut, și nimeni nu i-a ajutat”. — Psalm 107:12.

(Crm...)

Intrebări pentru studiu

- Alin. 1. Ce zice Scriptura despre origina profeciei și despre interpretarea ei? Fost-au străduințele de a interpreta profecia potrivite și de ajutor?
- Alin. 2. În ce situație este cineva un prizonier? Arată motivul pentru încătușarea prezentă a neamului omeneșc.
- Alin. 3. Arată cine este servul ales.
- Alin. 4. Cine sunt prizonierii amintiți în Isaia 12:7?
- Alin. 5-9. Explică cu ajutorul textelor biblice și faptelor adevărate dacă cel drept poate fi pus în cătușe.
- Alin. 10-12. Când și în ce condițiuni, după cum arată faptele, nu disprețuiește Domnul pe prizonierii săi?
- Alin. 13-18. La cine se referesc cuvintele scrise în Psalm 79:11? Explică pentruce sunt numiți „copiii morții”. Ce a fost scopul rugăciunii lor? Când și cum s'a răspuns la această rugăciune?
- Alin. 19-23. Pentru cine au fost date cuvintele profetice în Psalm 102:16, 17? Pentruce sunt numiți „nevoinși”? Ce este așa dar dovada că rămășița a fost prinsă un timp oarecare încă înainte de a se arăta clasa Ionadab?
- Alin. 24-37. Arată citând texte biblice și fapte sprijinitoare: a) că cuvintele în psalmul 107:8, 9 se aplică clasei servului credincios; b) că cuvintele în versetul al zecelea descriu în mod clar starea de mai înainte a poporului credincios al lui Dumnezeu; c) că chiar și cei ai clasei servului credincios „se răsvărtiseră împotriva cuvintelor lui Dumnezeu, pentrucă nesocotiseră sfatul Celui Prea Înalt”. Cum „le-a smerit inima prin suferință”? Descrie starea lor când „au căzut, și nimeni nu i-a ajutat”.

(W. T. din 1 Septembrie 1935)